

• Οὐκ εἶ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος •

ΕΤΟΣ Β΄.

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 29 Ἰανουαρίου 1859

Ἄριθ. 2.

ΟΙ ΚΑΦΦΡΟΙ.

Οἱ Κάφφροι, λαὸς τῆς νοτίου Ἀφρικῆς, κατοικοῦσι πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἀγγλικῆς ἀποικίας τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς καλῆς ἐλπίδος.

Τινὲς περιηγηταὶ διακρίνουσι διάφορα γένη μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς χώρας ἐκείνης· ἄλλοι δὲ πάλιν, ὡς ὁ δόκτωρ Λιχτενστάιν, φρονοῦσιν ὅτι ἅπασαι αἱ φυλαὶ αὐταί, καὶ γνωσταὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Κουσσᾶς, Ναμακουσσᾶς, Ταμβουκίς, Γρίκαι, κτλ. ἀνήκουσιν εἰς τὸ γένος τῶν Κάφφρων, οἵτινες ἔχουσι κοινὸν μετὰ τῶν Εὐρωπαίων τὸ σχῆμα τοῦ μετώπου καὶ τῆς ρίνος, καὶ μετὰ τῶν Αἰθιοπῶν τὴν παχύτητα τῶν χειλέων. Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς φρονεῖ ὅτι ἡ φυλὴ αὕτη οὕσα ὁμοία πρὸς ἐκείνην, ἣτις κατοικεῖ τὴν Ἀθουσιανίαν, ἦλθεν ἐκ τῆς ἀρκτῆρας Ἀφρικῆς παρακολουθοῦσα τὰ ἀνατολικά παράλια τῆς ἡπείρου ταύτης. Τὸ περιτέμνειν εἶναι ἐκ τῶν ἐθίμων αὐτῆς, καὶ τοῦτο δεικνύει τὴν ἀρχαίαν σχέσιν αὐτῆς μετὰ τῶν λαῶν τῆς Ἀσίας ἢ τῆς βορείου Ἀφρικῆς.

Οἱ Κάφφροι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰσὶ μεγαλόσωμοι καὶ βρωμαλέοι, καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἔχουσι χαρακτηριστὴς ἀρκετὰ κομψούς. Χρῶσιν δὲ τὸ δέρμα των μὲ λίπος, καὶ ἄργιλον ἢ ὄχραν (ocre), καὶ καλύπτονται μὲ μανθῶδες κατασκευαζομένους ἐκ κατεργασμένου δέρματος βοός. Ἀγαπῶσι νὰ στολιζῶνται δι' ὑάλων καὶ τεμαχίων χαλκοῦ· μάλιστα δ' αἱ γυναῖκες θηρεύουσι πολὺ τὰ κοσμήματα ταῦτα. Φυλαὶ τινες καλλιεργούσιν εἰδός τι κέγγρου, γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα καφφρικὸς σίτος (blé de

caffre), καὶ αὐταὶ εἰσὶν αἱ μᾶλλον πολιτισμέναι· οἱ δὲ λοιποὶ ζῶσιν ἐκ τοῦ κυνηγίου καὶ τοῦ κρέατος τῶν κτηνῶν αὐτῶν. Θηρεύουσι τοὺς ἐλέφαντας, τοὺς βινοκέρους, τοὺς αἰγάγρους καὶ τοὺς ἵπποποτάμους· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχουσι μόνον ἀκόντια ἢ βέλη, δὲν δύνανται νὰ προσβάλλωσιν ἐπιτυχῶς τὰς ἀγέλας τῶν μεγάλων ἀγρίων ζώων. Ἀποστρέφονται τοὺς ἰχθύς, καὶ δὲν ἐνασχολοῦνται οὐδὲν εἰς τὴν ἀλιείαν. Οἱ Κάφφροι δὲν ἔχουσιν ἰδίαν θρησκείαν· αἱ περὶ ἐνός Θεοῦ ἰδέαι αὐτῶν εἰσὶν ἀόριστοι· ἔχουσι δὲ μάγους καὶ μάντις· ὑποβάλλουσι τὰς χήρας εἰς εἰδός τι ἀγνιασμοῦ ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατον τῶν συζύγων αὐτῶν, καὶ τοὺς νεανίας, οἵτινες εἰσέρχονται εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰς ἐπιγάμους νεανίδας. Πᾶσα φυλὴ ἔχει τοὺς ἀρχηγούς αὐτῆς, οἵτινες περικυκλοῦνται ὑπὸ τῶν πλουσιωτάτων τῆς φυλῆς, οἱ δὲ Κουσσᾶοι ἔχουσι καὶ βασιλέα. Πρὸ τινῶν ἐτῶν ἦτο ὁ Γεϊκάς (Geikas), ἀνὴρ ἀποχρώντως ἀνεπτυγμένος, ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς Κάφφρους. Διάφοροι περιηγηταὶ εὐρωπαϊκοὶ συνεσχέτισθησαν μετ' αὐτοῦ, ὅστις παρεχώρησεν αὐτοῖς τὰ μέσα τοῦ νὰ γνωρίσωσι τὴν Καφφρικήν· ἐξήσκει ἀπόλυτον ἐξουσίαν, ἀλλὰ περιεκυκλοῦτο ὑπὸ συμβουλίου συγκειμένου ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῶν φυλῶν. Ἱεραπόστολοι ἀγγλοὶ ἐπειράθησαν νὰ ἐγκαθιδρύσωσι χριστιανικὰ ἐκπαιδευτήρια ἐν Καφφρική· ἀλλὰ μέχρι τούδε ὀλίγον ἐπέτυχον. Οἱ Κάφφροι εἰσὶν εὐφρέστεροι τῶν Ὀττεντότων, καὶ πρὸς τούτους δραστηριώτεροι καὶ ἐνεργητικώτεροι αὐτῶν. Δυνατὸν δ' ὁ λαὸς οὗτος νὰ πολιτισθῆ ποτε, ἂν ὄχι καθ' ὀλοκλήριαν, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε μέρος αὐτοῦ νὰ ἔχη

Ἀρχαίη Κάρφρος.

σταθερὰς κατοικίας, καὶ νὰ παραδεχθῆ τὰς ἐξῆς τῆς Ἀγγλικῆς ἀποικίας. Φυλαί τινες τῶν Κάρφρων διάγουσι βίον νομαδικόν, καὶ τρέφονται σχεδὸν ὀλοκλήρως ἐκ τοῦ κουνιῆτος· συγκαίως ἐγείρουσι πόλεμον κατὰ τῶν ἀγρίων τῶν ἐπικαλουμένων Βοσγενικῶν ἢ Βουσμάνων, ὅπου ἐστὶν ἀνθρώπων τοῦ δάσου. Αἱ φυλαὶ αὗται βεβυθισμέναι μᾶλλον ἐν τῇ βερβερότητι, δυσκολώτερον δύνανται νὰ ὀδηγηθῶσιν εἰς τὸν μόνιμον βίον.

Σχεδὸν πάντες οἱ λαοὶ ἔχουσι τὰς δαισιδαμονίας τῶν καὶ μάλιστα τὰ βάρβαρα καὶ ἄγρια ἔθνη. « Τὸ πρῶτον ἔτος τῆς μεταξύ τῶν τῆς φυλῆς Βακουικῶν οἰκίσεως ἡμῶν συνέθη μία ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνομβριῶν, αἵτινες συμβαίνουσι κατὰ καιροὺς καὶ εἰς τὰς μάλιστα εὐνοουμένας ὑπὸ τῆς φύσεως χώρας τῆς Ἀφρικῆς, λέγει ὁ Ἀγγλὸς Ἱεραπόστολος Λιβυζῆτων· οἱ δὲ Βακουικοὶ οὗτοι ὑπέθεσαν ὅτι διὰ τινος μαγείας εἶχα δεσμεύσει τὴν βροχὴν, καὶ μοὶ ἔστειλαν ἀλλεπαλλήλους πρεσβείας συγκειμέναις ἐκ τῶν προκρίτων αὐτῶν, ὅπως μὲ καθικατεύσωσι νὰ λύσω αὐτὴν, ἵνα βρέξῃ ἅπασι ἡ δὴς. » Ἐάν

μὰς ἀνῆλθε τὴν χάριν ταύτην, μοὶ εἶπον, ὁ σῆτος θέλει κατῆ, καὶ θέλομεν διασκορπισθῆ. Ἄφετε νὰ βρεῖξῃ ἀκόμη μίαν φορὰν, καὶ ἅπαντες ἡμεῖς ἄνδρες, γυναῖκες καὶ τέκνα θέλομεν ὑπάγει εἰς τὸ σχολεῖόν σας, καὶ θέλομεν προσεύχεσθαι καὶ ψάλλειν ὅσον χρόνον θέλετε. »

Μάτην ἐπροσπάθειον νὰ τοὺς πείσω, ὅτι ἐπεθύμουν νὰ ἴδω τὴν βροχὴν ἐνεργουμένην κατὰ τὴν ἐλευθέραν βούλησίν της. Ἐκεῖνοι ἐπέμενον καὶ ἐγὼ ἔστενοχωροῦμαι. »

ΣΜΥΡΝΑΙΚΑ.

(Συνέχεια)

Μετὰ ταῦτα ἡ Σμύρνη κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἔπαθε μεγάλας ζημίας καὶ καταστροφὰς ἐκ σεισμῶν, ἐμπρησμῶν καὶ σφαγῶν, ἀθῶα οὖσα καὶ ἄοπλος καὶ εὐπειθὴς πρὸς τὴν ἐξουσίαν, ἀλλὰ κακῶς δισκουμένη πάντοτε καὶ καταθλιβομένη ἀναξίως πανταχόθεν. Οἱ Γενίτσαροι στασιάζοντες,

κατέσφαζον τοὺς Χριστιανούς. Οἱ ἑτερόδοξοὶ προσκυτίζοντες καὶ πανουργεῖοντες κατέτρεχον τοὺς Ἕλληνας, ὡς μὴ ὑποτάσσομένους τῷ ἱεροκοσμικῷ αὐτῶν Ἡγεμόνι. Οἱ Ἕλληνες ἐσφάζοντο ὑπὸ τῶν Γενιτσαρῶν καὶ ὅτε ὁ Ναπολεὼν ἐξεστράτευσεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς τάχα ἐμβόλησαι τῶν Γάλλων. Ἐπολέμουν πρότερον οἱ Βενετοὶ, ἐπολέμουν ἄλλοτε τινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ δυστυχεῖς Σμυρναῖοι κατεδιώκοντο καὶ ἐδημιούντο τάχα κατ' ἐκδικασιν. Καὶ ὁμοῦ ἡ Σμύρνη, ζωογονουμένη κυρίως πάντοτε ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ὁμογενῶν, καὶ θεωρουμένη ὡς δευτέρα μετὰ τὴν πρωτεύουσαν πόλις τῆς Ὀθωμανικῆς ἐπικρατείας, ἡ ὁποία ἐντυθέν ὠφελεῖται οὐκ ὀλίγον, ἔχει μεγάλα δικαιώματα εἰς τὸ ἐνοσιεσθαι καὶ ἀποζημιῶσθαι καὶ εἰσκαυεσθαι παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ φιλολάου Σουλτάνου.

Εἶπομεν ποῦ ἔκειτο κατὰ συμπερασμὸν ἡ ἀρχαία πόλις τοῦ Ὀμήρου, δηλονότι ἀπὸ τοῦ λόφου Τεπεντζικίου μέχρι θαλάσσης καὶ Ἀρτεμισίου, ὅθεν καὶ γνωμοδοτοῦμεν ἀγνοοῦντες τὸ ἀρχαῖον τοῦ λόφου τοῦτου ὄνομα, νὰ λέγηται Παλαιόμυρα, κατὰ τὸ Παλαιόπαφος καὶ Παλαιόσκηψις, αἵτινες ἦσαν αἱ ἀρχαῖαι θέσεις τῶν πόλεων Πάφου ἐν Κύπρῳ καὶ Σκήψιος ἐν τῇ Τρωϊκῇ. Ἡ νεωτέρα Σμύρνη ἔκειτο ἀναμφιβόλως πᾶσα σχεδὸν ἐπὶ τοῦ λόφου Πάφου, καθ' ὃν χρόνον ἐκτίσθη, καὶ ἀκολούθως ἐξετάθη πιθανῶς μέχρι τῶν νῦν ἀγορῶν καὶ πρατηρίων καὶ πολλῶν ξενοδοχείων. Καθ' ὃν χρόνον ἐπεσκέφθη τὴν πόλιν ταύτην ὁ Βυζάντιος Αὐτοκράτωρ I. Βατάκας, ἦσαν ἀναμφιβόλως κῆποι παράλιτοι τῆς Σμύρνης τὰ νῦν κλειστὰ πρατήρια (Βαζεστένια), ἡ Ἁγία Φωτεινὴ καὶ ὁ Ἅγιος Γεώργιος καὶ τὸ Γερανεῖον καὶ ἡ λεγομένη Ἀρμενία μέχρι τῶν βυρσοδεψείων. Προσετέθησαν δὲ διὰ χρόνου αἱ νῦν κυριώτεραι συνοικίαι τῶν ἡμετέρων ὁμογενῶν. Ἴσως μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Σμύρνης ὑπὸ τῶν Σελγυκίδων Τούρκων ἀπολεσθέντες ἢ μεταναστεύσαντες οἱ πλείστοι τῶν Σμυρναίων, περιορίσθησαν εἰς τὴν νῦν λεγομένην ἄνω συνοικίαν (ἐπάνω μαχαλά), ἔχοντες ἄρα καὶ κλλιεργοῦντες κάτω τοὺς κήπους. Ἴσως περιορίσθησαν ἐτι πλεόν καὶ ἐν τῇ ἄνω συνοικίᾳ, ὅτε ἦλθον οἱ Ἑβραῖοι, φεύγοντες ἐκ τῆς Ἰσπανίας τὸν διωγμὸν τοῦ παπισμοῦ. Οἱ Ὀθωμανοὶ, ὑποδεχθέντες αὐτοὺς καὶ ἐνταῦθα, υπεχρέωσαν πολλοὺς ὁμογενεῖς ἡμῶν κατοικοῦντας ἐν τῇ ἄνω συνοικίᾳ νὰ παραδώσωσι τὰς οἰκίας αὐτῶν πρὸς τοὺς καταφυγόντας Ἑβραίους καὶ νὰ μετακλήσωσιν εἰς τοὺς κήπους. Ἰδοὺ πῶς ἐξετάθη κατ' ὀλίγον εἰς τὰ κάτω ἡ νεωτέρα Σμύρνη τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Ἀντιγόπου, ἀύξανόμενη μέχρι νῦν διὰ τῆς ἐμπορίας καὶ τῶν τεχνῶν, καὶ πρὸ πάντων τῆς ἐκ τοῦ Αἰγαίου εἰσοδῆς τῶν ἐμπόρων, τῶν τεχνιτῶν, τῶν γεωπόνων καὶ τῶν λογίων Ἑλλήνων.

Ἀρμύζει τῇ πόλει ταύτῃ νὰ μὴ λησμονῆ καὶ νὰ φέρῃ εἰς κοινὴν χρῆσιν τὰς σωζομένας κλασικὰς τῶν τόπων ὀνομασίας καὶ τὰ κύρια ὀνόματα. Αἱ

δὲ σωζόμεναι τοιαῦται ὀνομασίαι τῶν τόπων καὶ κυριώτεραι εἰσὶν αὗται.

1. *Μήρος*, ὁ Λόφος, ἐφ' οὗ ἡ νῦν Σμύρνη.
2. *Κορυφή*, ἡ Ἡ τειχιωμένη τοῦ Πάφου ἄκρα ἐν ἣ ὑπῆρχε ναὸς Ἀκράϊου Διός.
3. *Μελας*, ὁ Ποταμὸς μικρὸς ὁ παραρρέων τὴν Σμύρνην.
4. *Μίμαντος*, ὁ Ὄρος ὑψηλὸν τῆς Ἐρυθρίας χερσονήσου, τὸ κλειὸν τὸν Ἑρμαῖον κόλπον καὶ φαινόμενον καλῶς ἐκ Σμύρνης.
5. *Μελαῖνα ἄκρα*, ἡ Τὸ δυτικώτατον τοῦ Μίμαντος ἀκροτήριον.
6. *Δρυμύσια*, ἡ Τὸ πρὸ τοῦ Μίμαντος καὶ τοῦ Χυρίου νησίον τοῦ Ἑρμαῖου κόλπου.
7. *Μύλη* ἡ Ἄλλο νησίδιον πρὸ τῆς Δρυμύσης.
8. *Μαραθούσια*, ἡ Νησίδιον πρὸ τῶν Βρουύλων, ὅπου μετακίσθησαν ποτὲ οἱ Κλαζομένιοι, φεύγοντες τὴν Περσικὴν δεσποτείαν.
9. *Λυτρίον*, τὸ Ἀμὴν εὐρύχωρος καὶ ἀσφαλὴς πλησίον τῶν Βρουύλων.
10. *Κλαζομεναί*, αἱ Πάλαι ποτὲ ἀξιόλογος πόλις, νῦν δὲ χωρίον, χρησιμῶς ὡς ἐπίγειον τῶν Βρουύλων πρὸ τῆς Μαραθούσης.
11. *Κόραξ*, ὁ Ὄρος, οὗ τὴν κορυφὴν λέγουσι νῦν οἱ Σμυρναῖοι *Δεῶ ἀδέλφια*.
12. *Ἀγαμηνόγεια Λουτρά*, τὰ Λουτρά Θερμὰ κατὰ τὴν ὑπερῶν τοῦ Κόρακος.
13. *Μαυτοσαία*, ἡ Ὄρος ὑψηλὸν πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σμύρνης. Κατὰ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ ὑπάρχει τὸ χωρίον Περίλυστα.
14. *Δράκων*, ὁ Ὄρος, ἐφ' οὗ τὸ Νύμφαιον.
15. *Ὀλυμπος*, ὁ Ὄρος πλησίον τοῦ Δράκωντος πρὸς ἀνατολὰς.
16. *Σιπύλου*, τὸ Ὄρος παρ' ᾧ ἡ Μαγνησία καὶ τὰ Εἰνούδα (Χατσηλάρι).
17. *Περίλυστα*, τὰ Κώμη τῆς Σμύρνης κατὰ τὴν ὑπὸ ὄρειαν τῆς Μαστουσίας.
18. *Εἰνούδα*, τὰ Κώμη τῆς Σμύρνης κατὰ τὴν ὑπὸ ὄρειαν τοῦ Σιπύλου.
19. *Μελοπικε θρόνος*, ὁ Ἡ τοῦ Σιπύλου ὑψηλωτάτη κορυφή.
20. *Ταρταλίς*, ἡ ἀρχαία πόλις, νῦν δὲ θέσις ἔρημος ἐπὶ τοῦ Σιπύλου.
21. *Σάλη*, ἡ λίμνη τις μικρὰ παρὰ τῇ Τανταλίδι.
22. *Πετρωτὰ*, τὰ θέσις τις κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Σιπύλου πρὸς τὴν θάλασσαν.
23. *Σιλιούς*, ὁ Ποτὲ πολίχνη, νῦν δὲ χωρίον καὶ ἐπίγειον.
24. *Κορυθαλείον*, τὸ θέσις τις παρὰ τὴν κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Σιπύλου.
25. *Ἀλίπεδον*, τὸ θέσις τις καὶ ἄκρα ἐν Σμύρνη.
26. *Γερανεῖον*, τὸ θέσις τις καὶ συνοικία ἐν Σμύρνη.
27. *Περαλί*, ἡ θέσις τις κατοικοῦμένη ἀπέναντι τῆς Σμύρνης.

28. *Τήμιος*, ἡ Πόλις παλαιά, ἡ νῦν κοινότερον λεγόμενη Μελλομένη ἢ Μελλεμένη.

29. *Τήμιος*, ὁ ὄρος μακρὸν καὶ ὑψηλὸν τὸ προσδεδόξενον τῆς Μελλομένης.

30. *Ἑρμιος*, ὁ ποταμὸς μεγάλος, κατερχόμενος ἐκ τῶν Κάδων τῆς Φρυγίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν ἀπ' αὐτοῦ κληθέντα Ἑρμαῖον κόλπον. Λέγεται ὑπὸ τῶν Τούρκων Γεδίτζι, τούτεστι Καδήσιος.

31. *Ἑρμητοί*, ἡ Ἡ περὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἑρμου πεδιάς.

32. *Λεύκη*, ἡ Πόλις παλαιὰ παραλία, νῦν δὲ χωρίον, ἐπέκεινα τῆς Τήμιου.

33. *Μυρμηκες*, οἱ Σκόπελοι, ἀπέχοντες ὀλίγον τῆς Λεύκης καὶ ποιοῦντες τὸν ὄρυον αὐτῆς. Λέγονται κοινότερον Μυρμηκία.

34. *Σαρδήνη*, ἡ τὸ ὑπερκείμενον τῆς Φωκαίας ὄρος.

35. *Ἑρμιῶς κόλπος*, ὁ ὁ ἀπὸ τοῦ Μίμικτος καὶ τῆς Σαρδήνης κλειόμενος μέχρι τοῦ Ἀχιλλείου.

36. *Ἀχιλλεῖον*, τό ἄκρα τις καὶ τεῖχος ἢ κλειούσα τὸν Σμυρναῖον κόλπον. Παρὰ τὴν ἄκραν ταύτην εἰσέρχονται τὰ πλοῖα εἰς τὸν κόλπον τούτου, διότι πρὸ αὐτῆς ὑπάρχουσι βραχέα ἐκ τῶν προσχύσεων τοῦ Ἑρμου. Ὁ Στράβων προείπεν ὅτι ἐκ τῶν προσχύσεων τοῦ ποταμοῦ τούτου κλεισθήσεται ποτὲ ὁ Σμυρναῖος κόλπος, καὶ τότε ἡ πρὸ τῆς Σμύρνης θάλασσα γίνεταί λιμνη. Ἄς παρακλέσωσιν οἱ Σμυρναῖοι τὴν Κυβέρνησιν νὰ δαπανᾷ κατ' ἔτος μέρος τῶν εἰσοδημάτων ὅσα λαμβάνει ἐκ τῆς ἐμπορικῆς ταύτης πόλεως εἰς τε τὸν συστηματικὸν καθαρισμὸν τοῦ πορθμοῦ διὰ τῶν βυθοκόρων καὶ ὅπως ἄλλως, καὶ εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς πόλεως αὐτῶν. Τίς δ' ἀμφιβολία, ὅτι θέλουσιν εἰσακουσθῆναι αἱ ἀγαθαὶ αὐτῶν εὐχαί;

37. *Σμυρναῖος κόλπος*, ὁ ὁ ἀπὸ τοῦ Ἀχιλλείου καὶ τῆς Περαίας μέχρι Σμύρνης.

38. *Αἰολικός μυχός*, ὁ ὁ ἀπὸ τοῦ Ἀλιπέδου καὶ τῶν Πετρωτῶν θάλασσα τοῦ Σιλλίου (Σκάλας Βουρνόβα), τὴν ὁποίαν δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν καὶ Μελητίον κόλπον, διότι εἰς αὐτὸν ἐκβάλλει ὁ Μέλης ποταμὸς τῆς Σμύρνης.

Περὶ τῶν παραλειφθέντων ἄλλων τοπικῶν ὀνομάτων τοῦ μέρους τούτου τῆς Ἰωνίας, ὅσα εὑρίσκωμεν σποράδην ἐντὸς τῶν παλαιῶν συγγραφέων καὶ ὅσα δυνάμεθα νὰ δημιουργήσωμεν εὐστόχως, λέγομεν ἄλλοτε τὰ δέοντα. I. A.

ΠΗΘΟΓΡΟΙ.

Οὕτως ὀνομάζομεν τοὺς πηλίους πίθους, τοὺς ὁποίους οἱ παλαιοὶ Ἕλληνας μετεχειρίζοντο ἐνίοτε πρὸς ἐνταφιασμὸν τῶν νεκρῶν. Τίς οἶδεν; Ἴσως καὶ ὁ περίφημος Διογένης ὁ Σινωπεύς, κυνικός φιλόσοφος, σύγχρονος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, συνέλαβε τὴν ἰδέαν ὡς γνωστὸν τοῦ διακτείνεσθαι ἐντὸς πίθου ἐκ τῆς εἰρημένης συνθητικῆς, καὶ οἰοῖται ἐνθυμούμενος καὶ ἐνθυμίζων τοῖς πᾶσι τὸ μέγα τῶν ἀνθρώπων διδάγμα καὶ σωφρονισμὸν τὸν θάνατον.

Τοιοῦτοι πηθόγραφοι εὑρέθησαν κατὰ καιροὺς ἐν τῇ Γαλλίᾳ, περιέχοντες ἀνθρώπινα ὅσα καὶ ἄλλα νεκρώσιμα πράγματα. Εὑρέθησαν δὲ καὶ ἄλλαχόθι τῆς Ἑσπερίας Εὐρώπης καὶ ἐν τῇ Ἀσσυρίᾳ καὶ Μεσοποταμίᾳ. Ἐσχάτως ἐπὶ τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν ἐν Παντικαπαῖο καὶ περὶ τὴν Σεβαστούπολιν ὕμιοι, ἀλλὰ μεγάλοι καὶ παχύτατοι πίθοι, περιέχοντες ἀνθρώπινα ὅσα, ὡς ἀνέφεραν καὶ τότε αἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀγγλίας.

Οὕτως οἱ πηθόγραφοι ἀντικείμενοι ἐνίοτε τρόπον τινὰ τῆς κάλπας τῶν ἀρχαιοτέρων Ἑλλήνων, ἐν αἷς ἐφυλάττετο ἡ κόνις τῶν νεκρῶν καιομένων, διότι ἦσαν οὕτως εἰπεῖν κάλπαί μεγάλαι φυλάττουσαι νεκρὸς ἀκαύτους.

Δακτυλίδια καὶ Σφραγίδες.

Ἡ τῶν δακτυλιδίων χρήσις φαίνεται ἀρχαιοτάτη, διότι κατὰ τοὺς μυθολογικοὺς ὁ Ζεὺς, ὁ πατὴρ τῶν Θεῶν, μαθὼν παρὰ τοῦ Προμηθεὸς ἀπόκρυφόν τι, συνέχρωσε τῷ Ἡρακλεῖ νὰ παραλάβῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ Καυκάσου, ὅπου ἦτο δέσμιος, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ φέρῃ πάντοτε ὁ Προμηθεὺς ἐπὶ τινος τῶν δακτύλων μεταλλίον τι περιέχον μέρος πέτρας πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι ἐννοεῖται πάντοτε δέσμιος τοῦ Καυκάσου καθ' ὅσον εἶχε κάμει πρότερον περὶ τούτου ὁ Ζεὺς.

Ἡ χρήσις τῶν δακτυλιδίων ἐγγυόφων ἔγινεν ἀκολούθως κοινοτάτη μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, κατὰ τοὺς Μακεδονικοὺς μάλιστα χρόνους μέχρι σήμερον.

Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνας μετεχειρίσθησαν καὶ τὰ δακτυλίδια πρὸς σφράγιση τῶν ἐπιστολῶν, ὡς πράττομεν καὶ ἡμεῖς σήμερον. Ἀλέξανδρος ὁ μέγας κοινοποίησας μυστικὸν τι, ὡς ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος, τὴν τῶν περὶ αὐτὸν, ἐκβαλὼν τὸ δακτυλίδιον, ἐσφράγισε τὸ στόμα τοῦ φίλου, σημαίνων διὰ τῆς πράξεως ταύτης, ὅτι ἀπικεῖ ἐντελῆ ἐχεμύθειαν. Λέγεται ὅμως, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος κυριεύσας τὴν Ἀσίαν μετεχειρίσθη κατ' ἀρχὰς τὴν σφραγίδα τοῦ Δαρείου ἐπὶ τῶν πρώτων ἐγγράφων. Οἱ παλαιοὶ συγγραφεῖς ἀναφέρουσι καὶ ἄλλα δακτυλίδια καὶ σφραγιστήρια Ἑλληνικά.

Τοῦ Πύρρου τὸ δακτυλίδιον εἶχεν Ἀπόλλωνα καὶ τὰς ἐννέα Μούσας, ἡ δὲ τοῦ Σελεύκου Ἀγκυραν, ἐμφαίνουσαν ἴσως τὴν ναυτικὴν αὐτοῦ δύναμιν.

Παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἔλαβον οἱ Ῥωμαῖοι τὴν συνήθειαν τῶν δακτυλιδίων καὶ τῶν σφραγίδων. Τὸ δακτυλίδιον τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ὅπερ ἐργασίμευ καὶ ὡς σφραγίς, ἔφερεν ἐγγυόφων ἑνοπλον. Αὐγουστος ὁ ἀνεψίος καὶ διαδόχος αὐτοῦ, μαθητεύσας ἐν Ἑλλάδι, δὲν ἠθέλησε, καλῶς ποιῶν, νὰ ἔχη τὴν σφραγίδα τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ κατ' ἀρχὰς μὲν εἶχε σφραγίδα ἐπὶ τοῦ δακτυλιδίου, ἀκολούθως δὲ κεφαλὴν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Τὴν σφραγίδα ταύτην, ὡς σφραγίδα τοῦ κράτους εἶχον, οἱ διάδοχοι τοῦ Αὐγούστου Ἀυτοκράτορες τῆς Ῥώ-

ΠΕΡΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΝ.

(Συνέχεια).

μησ μέχρι τοῦ Γάλβα, ὅς τις ἠθέλησε νὰ μεταχειρισθῇ τὴν σφραγίδα τῆς ἰδίας ἐαυτοῦ οἰκογενείας, κῆνα δηλονότι παθῶντα εἰς τὴν θάλασσαν ἐκ πρώτας πλοίου, ὑποδεικνύων ἴσως ἐντεῦθεν, ὅτι ἀπικεῖ πίστιν παρὰ τῶν ὑπηκόων, οἵτινες ὅμως δὲν εἶναι σκύλοι, καὶ εἶναι πάντοτε πιστοὶ πρὸς τὴν ἀρχὴν, ὅταν αὐτὴ πράττῃ τὸ καθήκον. Ἡ σφραγίς τοῦ κακοῦ Κομμόδου εἶχε τὴν εἰκόνα τῆς παλακίδος αὐτοῦ. Οἱ Ῥωμαῖοι ἦσαν κατὰ πάντα μαθηταὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ κατὰ τοσοῦτον κτύχου καὶ ἐδοξάζοντο, καθ' ὅσον ἠκολούθουν τὰς διηγήσεις καὶ τὰς συμβουλὰς τῶν διδασκάλων. Τοῦτο σημεῖον παρεδίωκε πρὸς γνῶσιν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν, ὅσοι ἀγνοοῦσι κατ' ἀκριβείαν τὰ περὶ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, διότι αὐτὸ τοῦτο ἀποδεικνύεται καὶ ὡς ἐκ τῶν σφραγίδων.

Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, εἰς τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας, λέγει ὅτι αἱ ἰδιαίτεροι τῶν Χριστιανῶν σφραγίδες ἀρμύζει νὰ ἔχωσι περιστέραν, ἰχθύν, σκάφος, ἀγκυραν, ἀλιέα καὶ ὁ Τροτουλιανὸς προσθέτει δίκτυον, σταφυλὴν πρόβατον. Ἡ περιστέρη σημαίνει βέβαια τὴν καθαρότητα καὶ τὸ πρόβατον τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς, ἡ σταφυλὴ, τὸ σκάφος καὶ ἡ ἀγκυρα τὴν γεωπονίαν, τὰς τέχνας καὶ τὴν ἐμπορίαν, τὰ δὲ λοιπὰ τὴν ἀποστολικὴν τοῦ Εὐαγγελίου κήρυξιν.

Ἐκ δὲ τῶν Βυζαντινῶν Ἀυτοκρατόρων τοῦ μὲν Ἰουστιανοῦ ἡ σφραγίς ἔφερε τ' ὄνομα αὐτοῦ διὰ κεφαλαιακῶν γραμμάτων τοῦ δὲ Φωκά, αὐτὸν τὸν αὐτοκράτορα κρατοῦντα τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ὁ γαυρός, τοῦ δὲ Κωνσταντίνου Παυωνάτου σταυρὸν ἐν μέσῳ στέμματος ἐκ δάφνης, τοῦ δὲ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ αὐτὸν τὸν Ἀυτοκράτορα ἐν στολῇ καὶ κρατοῦντα δεξιόθεν μὲν σταυρὸν μέγαν, ἀριστερόθεν δὲ τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ὁ σταυρός.

Ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν Ἀυτοκρατόρων ἡ σφραγίς ὀνομάσθη καὶ βούλλα, λέξις παραγομένη ἀναμφιβολῶς ἐκ τοῦ βάλλω, ὅθεν καὶ βῶλος καὶ τὸ τῆς κοινῆς συνθητικῆς ῥῆμα βουλιάζω καὶ τὸ βόλι, διότι ἡ τύποις θεωρεῖται ὡς βολὴ τις τοῦ σχεδίου ἐπὶ τοῦ τυπομένου πράγματος. Ἐντεῦθεν τὰ χρυσόβουλλα καὶ μολυβδόβουλλα, τούτεστιν ἐγγράφα φέροντα τὸν τύπον χρυσοῦς ἢ μολυβδίνης σφραγίδος, διότι ἀμφότερα τὰ μέταλλα ταῦτα, ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ ἄργυρος ἐχρησίμευσαν πρὸς σφράγιση. Κατὰ μίμησιν τῶν Βυζαντινῶν Ἀυτοκρατόρων ἔκαμαν χρυσόβουλλα καὶ οἱ ἡγεμόνες τῆς Δύσεως, μὴ ἐξαιρουμένου τοῦ Πάπα. Τοιούτων χρυσόβουλων ἡ μεγαλητέρα πασῶν συλλογὴ ὑπάρχει ἐν τοῖς μοναστηρίοις τοῦ Ἀθῶνος. Χάριν δὲ τῆς ἱστορίας ἐκείνων τῶν χρόνων συμφέρει νὰ δημοσιευθῶσι πιστῶς πάντα τὰ χρυσόβουλλα ταῦτα, ὡς καὶ τὰ εἰσέτι μένοντα ἀνάδοχα τοῦ Ἀθῶνος καὶ ἄλλων μοναστηρίων χειρόγραφα, ὅσα μάλιστα ἐνδιαφέρουσι τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν γεωγραφίαν.

I. A.

(Ἐκ τινος ἀρχαιολογικοῦ περιοδικοῦ.)

56. Τὴν αὐτὴν εὐγένειαν καὶ πρὸς τὰς κυρίας, καὶ ὅταν οὐδεμίαν εὐεργεσίαν προσδοκᾷ παρ' αὐτῶν. Πρόσφερε δὲ αὐταῖς τὸν βραχίονα, ἵνα καταβῶσι τὴν κλίμακα.

57. Ἐὰν ὑπάρχῃ πλῆθος ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ ἡ συνομιλία ἦναι ζωνερά, φύγε κρυφίως χωρὶς νὰ εἴπῃς λέξιν, ἵνα μὴδὲνα ἐνοχλήσῃς.

58. Ἐὰν κάμῃς ἐπίσκεψιν, ὁμοῦ μετ' ἄλλων, ἄφες τὰς κυρίας νὰ εἰσέλθωσι πρῶτον, καὶ ἔπειτα τοὺς ἀνωτέρους σου.

59. Μὴ φέρῃς ποτὲ νήπια μαζὺ σου εἰς ἐπίσκεψιν ἐθιμοτυπίας.

60. Αἱ ἀθρόαι ἐπισκέψεις καθίστανται ὀχληραὶ, ὅταν οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὰς ἦναι πλείονες τῶν τριῶν ἢ τεσσάρων.

61. Ἐὰν θέλῃς νὰ ὑποδεχθῇς καλῶς τὸν ἐπισκεπτόμενόν σε, κάμῃ ὡς ἀναχωρῶν νὰ μείνῃ εὐχρηστικὸς ἀπὸ σοῦ τε καὶ ἀφ' ἐαυτοῦ.

62. Ὁ οἰκοδεσπότης δύναται νὰ ὑποδεχθῇ τὸν ἰσοβαθμὸν ἢ τὸν φίλον τοῦ εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, ἀλλὰ μόνον μεταξὺ τῶν ὠρῶν τοῦ γεύματος καὶ τοῦ προγεύματος.

63. Ὅταν δεχθῇς ἐπίσκεψιν ἢ ἐκφρασίς τοῦ προσώπου σου ἄς ἦναι φαιδρὰ καὶ χαρίεσσα, καὶ ὑπαγε νὰ ὑποδεχθῇς τὸν ἐπισκεπτόμενόν σε εἰς τὴν θύραν, καὶ παρακάλεσέ τον νὰ καθίσῃ εἰς τὴν θέσιν τῆς τιμῆς.

64. Ἄν ἡ οἰκοδέσποινα κἀθηται ἐπὶ τοῦ σοφῆ οὐδέποτε πρέπει ὁ ἐπισκεπτόμενος νὰ πηγαινῇ νὰ κἀθηται παρ' αὐτῆς, ἵνα μὴ θεωρηθῇ ὡς αὐθάδης.

65. Τοῦτο ἐπιτρέπεται τὸ πολὺ εἰς κυρίαν, ἂν ἦναι στενὴ φίλη ἢ ἐὰν τὴν παρακαλέσωσι.

66. Ἡ οἰκοδέσποινα, ἵνα μὴ σφάλῃ εἰς τὴν ἐθιμοτυπίαν, οὐδέποτε πρέπει νὰ βοηθῇ κυρίαν εἰς τὸ νὰ ἐκβάλλῃ ἢ ἀφήσῃ τὸν πέτασον, τὸ σάλιον ἢ τὸ ἐπανωφόριόν της.

67. Ἄν δὲ πράξῃ τοῦτο πρὸς μίαν, πρέπει νὰ κάμῃ τὸ αὐτὸ καὶ πρὸς ὅλας, ἵνα μὴ δυσχερῆσθῇ σὴ μηδεμίαν.

68. Μὴ ἀφινέ ποτε τοὺς ἐπισκεπτομένους σε μόνους ἐπὶ οἰαδήποτε προφάσει, μηδὲ ἂν πρόκηται νὰ προπέμψῃς πρίγκηπα.

69. Καὶ πρίγκηψ ἐὰν ἦσαι, μὴ δεχθῇς ποτε νὰ σὲ συνοδεύσῃ ὁ οἰκοδεσπότης περαιτέρω τῆς θύρας τῆς αἰθούσης, ἂν ὑπάρχῃ καὶ ἄλλοι ἐπισκεπτόμενοι.

70. Περιττὸν νομίζομεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ οἰκοδέσποινα πρέπει νὰ ἀφίη τὸ κέντημά της ἢ πᾶσαν ἄλλην ἐργασίαν, ὅταν δεχθῇται ἐπίσκεψιν, καὶ νὰ μὴ ἀναλαμβάνῃ αὐτὴν ἐπὶ οἰαδήποτε προφάσει, ἐκτὸς ἂν ὁ ἐπισκεπτόμενος ἦναι φίλος ἢ παρακλητὴς αὐτὴν εἰς τὸ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐργασίαν της.

ΠΕΡΙ ΕΦΕΣΠΕΡΙΔΩΝ Η ΕΣΠΕΡΙΝΩΝ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ.

Υπό τὸ ὄνομα ἐφεςπερίδων (soirées) τὴν σήμερον διακρίνουσι τὰς μικρὰς ἐφεςπερίδας (petites soirées) καὶ τὰς μεγάλας ἐφεςπερίδας τῆς μουσικῆς ἢ τοῦ χοροῦ. Ἐνίοτε ἐπιτρέπεται ὁ χορὸς καὶ εἰς τὰς μικρὰς ἐφεςπερίδας, ἀλλὰ μόνον ὅταν κύριος ἢ κυρία τις ἀναλάβῃ νὰ κρούσῃ τὸ κύμβαλον, καὶ ἐπέρχηται ὁ χορὸς ὡς ἐξ ἀπροόπτου καὶ κατὰ τύχην· καὶ τότε δὲν ἀπαιτοῦνται οὔτε κλωπιισμοὶ μεγάλοι, οὔτε ἀξιώσεις, οὔτε ἐθιμοτυπία· πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται εἶναι ἐλικρινῆς εὐθυμία, καὶ πραγματικὴ ἡδονή· καί, τὸ κατ' ἐμὲ, αὐτὰ εἰσιν αἱ εὐκρεστότεραι ἐφεςπερίδες.

Αἱ ἐφεςπερίδες τοῦ χοροῦ, ἢ μεγάλοι ἐφεςπερίδες ἀπαιτοῦσιν ἐνδυμασίας πολλῶ μᾶλλον κομψότερας.

ΣΥΓΚΕΦΑΛΑΙΩΣΙΣ.

1. Διὰ τὸν χορὸν καὶ τὴν συναυλίαν πρέπει νὰ διανείμῃς τὰς προσκλήσεις τοῦλάχιστον πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν, ὅπως αἱ κυρίαὶ λάθωσι καιρὸν νὰ ἐτοιμάσωσι τοὺς ἱματισμοὺς των.

2. Οἱ οἰκοδεσπόται πρέπει νὰ διατάξωσι τὰ πράγματα οὕτως, ὅστε πᾶσαι αἱ προσκεκλημέναι κυρίαὶ, καὶ νεάνιδες καὶ δέσποιναί, καὶ ἄσχημοὶ καὶ ὠραῖαι νὰ δυνηθῶσι νὰ χορεύωσι.

3. Πρὸς τοῦτο δὲ πρέπει νὰ προτρέψωσι τοὺς νεοφανεῖς ἐν τῇ κοινωνίᾳ νεανίσκους.

4. Εἰς τούτους ὁ οἰκοδεσπότης ἢ οἰκοδέσποινα δύναται ἄνευ οὐδενὸς ἀτοπήματος νὰ συστήσῃ τὰς ἥπτον ἐπιζητήτους.

5. Ἄν ὁ οἰκοδεσπότης ἢ ἡ οἰκοδέσποινα συστήσωσιν εἰς ἄνδρα ὁπωσοῦν σημαντικὸν νὰ χορεύσῃ μετὰ τινος κυρίας, τοῦτο ἤθελεν εἶσθαι σχεδὸν ἀθάδεια.

6. Εἰς ἀπλὴν ἐφεςπερίδα, καθ' ἣν πάντες εἰσὶ σχετικοί, ἐπιτρέπεται εἰς γυναῖκα προβεβηκυῖαν νὰ χορεύσῃ μετ' ἀνδρὸς ὑπὲρ τὰ πενήκοντα ἔτη ἡλικίαν ἔχοντος, ἀρκεῖ νὰ γίνῃ τοῦτο ἐν εὐθυμίᾳ καὶ μᾶλλον εὐτραπέλειᾳ χάριν. Ἄλλ' εἰς χορὸν τῆς ἐθιμοτυπίας ἤθελεν κατασταθῆ γελωιδέσκατοι.

7. Ὅσοι δὲν χορεύουσιν ἐξ ἤθους πρέπει νὰ ἀπέχωνται.

8. Προσπάθει νὰ χορεύῃς ὅσον ἔνεστι κοσμιώτερον.

9. Μὴ χόρευε ἀποκλειστικῶς ἢ πολυάκις κατὰ συνέχειαν μετὰ τῆς αὐτῆς κυρίας, ἂν δὲν ἐπιθυμῇς νὰ σὲ θεωρήσωσιν ὡς προπέτην ἢ ἀνόητον ἢ τοῦλάχιστον ὡς ἔχοντα σκοποὺς μνηστῆρος.

10. Δύνασαι νὰ ἀπέχῃς ἀπὸ τοῦ νὰ συνομιλῆς πρὸς τὴν κυρίαν μεθ' ἧς χορεύεις, καὶ ἂν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ ἀποφύγῃς, πρέπει νὰ συνομιλῇς μὲ πολλὴν διάκρισιν.

11. Καὶ ἀδελφὴ σου ἂν ἦναι ἡ κυρία μεθ' ἧς χορεύεις, μὴ δμίλει ποτὲ μὲ οἰκιστῆτά ἐνώσφ χορεύεις μετ' αὐτῆς.

12. Μὴ γίνου νάρκισσος τοὺς τρόπους ἐν τῷ χορῷ, ἂν δὲν ἐπιθυμῇς νὰ σὲ θεωρήσωσιν ὡς κοῦφον ἢ ἀνόητον.

13. Χόρευε ὡς πάντας, καὶ ὄχι καλλίτερον ἢ χειρότερον.

14. Ὅταν ἡ ὄρχησις παύσῃ, ἐδήγησον τὴν κυρίαν σου εἰς τὴν θέσιν τῆς· εὐχαρίστησον αὐτὴν, ἀλλὰ μὴ μείνῃς πλησίον τῆς, ἵνα συνδιαλεχθῆς μετ' αὐτῆς.

15. Μάλιστα δὲ μὴ καταλάμβανε τὴν παρακειμένην ἑδραν, ἣν κατεῖχε κυρία τῆς.

17. Οὐδέποτε πρέπει ἡ κυρία νὰ θεωρῇ μετὰ θρασύτητος τὸν χορευτὴν τῆς ἐνώσφ χορεύει.

17. Ἄν ἀπευθύνῃ αὐτῇ τὸν λόγον, πρέπει νὰ ἀποκριθῇ σεμνῶς.

18. Ὁ χορὸς αὐτῆς πρέπει νὰ ἦναι ἀπλοῦς καὶ εὐσχημῶν.

19. Ἡ Κυρία δὲν δύναται νὰ ἀποβρίψῃ τὴν πρόσκλησιν οἰουδήποτε ἀνδρὸς, ἐκτὸς ἂν προσκεκληθῇ ὑπ' ἄλλου, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἀναφέρῃ.

20. Ἄν δ' ἀρνηθῇ μὴ οὐσα προσκεκλημένη, δὲν πρέπει νὰ χορεύσῃ κατὰ τὴν ἐφεςπερίδα.

21. Δύναται νὰ κηρύξῃ, ὅτι εἶναι προσκεκλημένη διὰ μίαν, δύο ἢ καὶ τρεῖς ὄρχήσεις, ἀλλ' ὄχι καὶ περαιτέρω, διότι δὲν πρέπει νὰ ὑπόσχηται περισσοτέρας. Ὡς πρὸς τοῦτο δὲ ζητεῖ εὐγενῶς συγγνώμην διὰ τὰς συνεπειάς, τὰς ὁποίας δύναται νὰ παραγάγῃ λάθος τι τῆς μνήμης. (1)

22. Εἰς χοροὺς τῆς μεσαικῆς τάξεως εἶδον κυρίασ τινας νὰ κρατῶσιν εἰς τὴν χεῖρα σημειωματάριον καὶ μολυβοκόνδυλον, ἵνα ἐγγράψωσι τὰ ὀνόματα τῶν χορευτῶν, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχον ὑποσχεθῆ ἢ ἐμελλον νὰ ὑποσχεθῶσι.

23. Εἶδον ὡσαύτως καὶ τινὰς νέους, οἵτινες παρατηρήσαντες τὸ σημειωματάριον ἐσχεδιάζον πῶς νὰ τὸ ἀφήσωσιν ἄγραφον.

24. Διέδιδον λοιπὸν, ὅτι ἡ κυρία δεῖνα ἦλθεν εἰς τὸν χορὸν ἔχουσα τὸ σημειωματάριον αὐτῆς πλήρες, διὰ νὰ ἀποκλείσῃ ἀτομὰ τινὰ ἐξ αὐτοῦ καὶ αὐτῶ τὴν ἀφῆσαι εἰς τὰ χεῖρα τοῦ λουτροῦ.

25. Ἡ Κυρία πρέπει νὰ πηγαίῃ εἰς τὸν χορὸν μετὰ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἢ τῶν πλησιεστάτων συγγενῶν αὐτῆς.

26. Ἄν δὲν εἶναι μετ' αὐτῆς ἡ μήτηρ ἢ ἡ μάμη αὐτῆς, πρέπει νὰ καθῆται πλησίον κυρίας τινὸς γνωρίμου ἢ ἡλικίας ἀξιουσεβάστου.

27. Ὁ συρμός τοῦ σημειωματάριου ἀπὸ τὰς κυρίας μετέβη εἰς τοὺς κυρίους. Ἐκαστος χορευτῆς ἐγγράφει ἐξ ἀρχῆς τοῦ χοροῦ πᾶσαν κυρίαν εὐαρεστηθείσαν νὰ χορεύσῃ μετ' αὐτοῦ, καὶ τὴν εἰκοστὴν κουαδρίλλιαν.

28. Ὅθεν ἔπεται, ὅτι αἱ κύριοι καὶ αἱ κυρίαί, αἵτινες ἔρχονται βραδύτερον, μέλλου νὰ θεωρῶσι μόνον τοὺς ἄλλους χορεύοντας.

(1) Τὸ κατ' ἐμὲ φρονῶ, ὅτι χρεωστεῖται νὰ προσκαλῇ εἰς χορὸν μόνον ἐκείνας, αἵτινες εἶναι βέβαιος ὅτι θέλου εὐχαριστήσῃ νὰ χορεύωσι μετ' αὐτοῦ. Σημ. τοῦ Μ.

29. Ἡ παράδοξος αὐτὴ συνήθεια διεδόθη εἰς τὰς εὐθύντας συγχρόνως μὲ τὴν πόλκων.

30. Ἡ νεα οὐδέποτε πρέπει νὰ δεχθῇ νὰ ὀδηγήσωσιν αὐτὴν εἰς ἄλλην ἑδραν ἢ εἰς ἐκείνην ὅπου ἐκάθητο, δεῖ προσκεκληθῆ.

31. Τὸ νὰ χορεύσῃ θυγάτηρ μετὰ τοῦ πατρὸς, ἢ γυνὴ μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς ἤθελεν εἶσθαι παράδοξον καὶ γελωιδέες.

32. Οὐδεὶς πρέπει νὰ χορεύῃ ἄνευ χειροκτιῶν, τὰ ὁποία πρέπει νὰ ἦναι λευκά, ἵνα μὴ ἀποχρωματίζωνται ἐπὶ τῶν ἐσθῆτων.

33. Οὐδέποτε αἱ κυρίαὶ πρέπει νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὴν ἐδεσματοθήκην (buffet) ἄνευ κυρίου τινός.

34. Ἴνα προσκαλέσῃς κυρίαν, μὴ περιμένῃς νὰ ἀρχίσῃ ἡ ὄρχηστρα.

35. Ἄν κυρία τις ἀποβρίψῃ τὴν αἰτησίαν σου, μὴ προσκαλέσῃς τὴν παρακαθημένην, διότι αὐτὴ ἤθελε νομίσει δικαίως δεῖ τὴν θεωρεῖς ὡς δευτερεύουσαν αὐτῆς.

36. Ἄν ἡ οἰκοδέσποινα συνειθίσῃ νὰ χορεύῃ, καὶ ἔξῃ ἀνεψιάς ἢ ἐξαδέλφας, πρέπει νὰ προσκαλέσῃς πρῶτον τὴν οἰκοδέσποιναν, ἔπειτα τοὺς συγγενεῖς αὐτῆς καὶ ἐπὶ τέλους τὰς γνωρίμους σου.

37. Πρέπει νὰ προσφέρῃς τὸν βραχιόνα καὶ ὄχι τὴν χεῖρα εἰς τὴν κυρίαν μεθ' ἧς χορεύεις, ἵνα ὀδηγήσῃ αὐτὴν εἰς τὸν χορὸν ἢ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν θέσιν τῆς.

38. Ἄν κυρία τις χορεύουσα ἐμποδίζηται ἀπὸ τὸ βίτιδιον ἢ τὸ μανδηλίον τῆς, πορᾶλέψῃν τοῦτο, διότι ἤθελεν εἶσθαι ἐλλειψίς συμπεριφορᾶς τὸ νὰ ζητήσῃς νὰ τὸ κρατῇς.

39. Ἄν μετὰ τὴν συναυλίαν δὲν ὑπάρχῃ χορὸς, αἱ κυρίαὶ δύναται νὰ παρευρεθῶσι μὲ τὸν ἱματισμὸν ἀπλῆς ἐφεςπερίδος.

40. Μὴ κτυπᾷς τὸν ρυθμὸν μὲ τὴν χεῖρα ἢ τὴν βρακίτηριαν σου, ἂν δὲν θέλῃς νὰ θεωρῆσαι ὡς χωρικός, καὶ φύλαττε βαρυτάτην σιωπὴν, ἐνώσφ διαρκεῖ ἕαστον τεμάχιον.

41. Ἔσο φειδωλὸς εἰς τὰς ἐπευφημίας σου.

42. Ἄν κρατῇς τὸ κύμβαλον ἵνα συνοδεύῃς κύριον ἢ κυρίαν ψάλλουσαν, μὴ θέλε σὺ νὰ διέπῃς τὸν ρυθμὸν.

(Ἐκ τῆς Γαλλικῆς Συμπεριφορᾶς.)

ΕΚ ΜΙΚΡΩΝ ΜΕΓΑΛΑ.

Ἐὰν ἐκ μικρῶν αἰτιῶν δὲν προήρχοντο μεγάλα δυστυχήματα, τὸ ἀνθρώπινον γένος δὲν ἤθελεν ὑποπέσει εἰς τὴν σημαντικὴν ἀμαρτωλίαν καὶ ἀθλίαν κατάστασιν τοῦ ἐξ αἰτίας ἐξὸς οὐκοῦ τὸ ὅποιον ἐραγεν ἡ ματιὰμ Ἀδάμ.

Ὁ Κύριος Ἀνδρέας Ἐρατεινὸς νέος εὐειδέης καὶ πολλὰς ἔχων χάριτας, καὶ περιουσίαν οὐχὶ μὲν μεγάλην ἀλλ' ἀκριτὴν ὥστε νὰ διαχειρίζηται μικρὸν ἐμπόριον, κατώρθωσε νὰ ἐλκύσῃ τὴν εὐνοίαν τῆς Κυρίας Φανῆς Μυρωδάκῃ νεάνιδος ἐρασμιωτάτης, καὶ θελατικωτάτης τοῦ τρόπου, διότι εἶχε μάλιστα

τὰ τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς ἐκ τοῦ Φιλοκλάου Συμπναιίου. Πολλοὶ ἦσαν οἱ περικυκλοῦντες τὴν μαγευτικὴν ταύτην κόρην μνηστῆρες, καὶ ἴσως οὐχὶ ὀλιγώτεροι τῶν τῆς Πηνελόπης τῆς Ὀδυσσεύς· ἐν οἷς ὑπῆρχον καὶ πολλοὶ ἐπιστήμονες παντὸς κλάδου, καὶ συντάκται καὶ συγγραφεῖδια, καὶ ποιηταὶ καί, καὶ αἱ ἔρωτικὰ λόγοι τοῦ Κ. Ἐρατεινοῦ τῇ ἐφάνησαν ἔχοντες· μείζονα βραύτητα, διότι εἶδεν εἰς τὴν ἀπέναντι πλάστιγγα ὅτι τὰ δρῆμια ἦσαν χρυσᾶ, καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἦναι τις δεινὸς οὐρακτολόγος ὅπως γινώσκῃ τὴν ἰδικὴν βραύτητα τοῦ χρυσοῦ. Οὕτω λοιπὸν τὸ μῆλον τῆς ἐριδος περιῆλθεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ φίλου μου· Κυρίου Ἐρατεινοῦ, καὶ τὴν πρώτην κυριακὴν μετὰ τὸ ἱερὸν Πάσχα, τὴν τοῦ Θωμᾶ λεγομένην, τὸ εὐτυχὲς ζεύγος παιδρὸν καὶ λαμπρον ὑπὸ χαρᾶς συνεζεύχθη· καὶ οὕτως ἤρχισαν νὰ συζῶσιν ὡς τὰ δύο εὐτυχέστατα πλάσματα τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ, φεῦ! ὁ Σατανᾶς ὅστις ἐφθόνησε τὴν εὐδαιμονίαν τῶν πρωτοπλάστων, ἐφθόνησε καὶ τὴν τοῦ ὠραίου τούτου ζεύγους.

Ἐνώ ὠραῖαν τινὰ πρῶτιν τοῦ Μαθίου συμπαρεκάθητο εἰς τὸ πρόγευμα, εὐτυχεῖς ὡς δύο τρυγόνες μόλις οἰκοδομήσασαι τὰς φωλεὰς των, ἐν ᾧ λέγω γλυκυθύμως ἀπεβρόφον τὸν ἡδονικὸν γοφοκοκόζωμον ἐν τῇ οἰκογενειακῇ αὐτῶν μακαριότητι, ὁ ὀφθαλμὸς ἐκτέρου αὐτῶν παρετήρησε μόλις καὶ στιγμιαίως μέλαν τι διελθὸν τὸν θάλαμον ἀστραπηδὸν ἐκ τῆς γωνίας τῆς ἐστίας μέχρι τῆς θύρας τοῦ θαλάμου.

- Πάρκτα δ' ἀνεβίωσαν ἀμφοτέροι συγχρόνως.
- Ἰὲ, ἰδὲ τὸ ποντικᾶκι.
- Ἰὲ, ἰδὲ τὸ μαῦρο γατάκι.
- Ὅχι ποντικὸς ἦτο, φιλιτάτη μου.
- Καλὸ τί λέγεται! γάτα ἦτον.
- Ναί, ἐγὼ τὸν εἶδα, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἦτο ποντικός.
- Ἄμὴ καὶ ἐγὼ τὸ εἶδα, φίλε μου, ἦτο γατάκι μαῦρον ὡσὰν ποντικός.
- Φίλη μου Φανῆ, σᾶς λέγω, ὅτι ἦτο ποντικός.
- Καὶ ἐγὼ σᾶς λέγω ὅτι ἦτο γάτα.
- Ποντικός.
- Γάτα.
- Ποντικός.
- Γάτα.

Καὶ οὕτως ἐξηκολούθησαν φωνάζοντες «ποντικός», «γάτα», «ποντικός ποντικός, ποντικός», «γάτα, γάτα, γάτα», μᾶλλον καὶ μᾶλλον φρονώτερον. Ὁ Κύριος Ἐρατεινὸς κατέστη μανιώδης, ἢ δὲ Κυρία Φανῆ ἤρχισεν νὰ κλαίῃ, καὶ τέλος τὰ πάγματα ἐφθασαν εἰς τοιαύτην ἀκμὴν, ὥστε κλαίουσα ἔλεγεν ὅτι δὲν ἤδύνατο πλέον νὰ ζῆσῃ μὲ τοιοῦτον θερίον, καὶ λαθοῦσα ὅ,τι εἶχε καὶ ὅ,τι δὲν εἶχεν ἐπέστρεψεν εἰς τοῦ ἀνδρὸς τῆς. Ὁ δὲ ταλαίπωρος κύριος Ἐρατεινὸς ἔμεινεν ἔρημος καὶ σκοτεινός. Ἐρημος καὶ ἐγκαταλειμμένος, ἀλλ' ἦτο ἀνὴρ καὶ κηδόμενος τῆς ὑπολήψεως αὐτοῦ ἀπεράσιτος νὰ μὴ νικηθῇ ἀπὸ ἓνα γυναικάκι. Καὶ οὕτω καταπνίξας

τὴν ὄργην καὶ τὴν λύπην του, ἐξήλθε καὶ διεκοιμήθη εἰς τὸ γραφεῖόν του συρίζων καὶ προσποιούμενος τὸν εὐθυμον, βέλτης ὢν ὅτι ἡ φωνὴ του ἤθελεν ἐπιστρέψαι τὸ ἐσπέρος εἰς τὴν οἰκίαν μεταμεληθεῖσα. Ἀλλὰ μήπως καὶ ἐκείνη δὲν εἶχε φιλότιμον; δὲν εἶχε *point d'honneur*? Διὰ τοῦτο λατὸν πολλαὶ ἡμέραι παρήλθον καὶ πολλαὶ ἐβδομάδες, καὶ σχεδὸν τὸ θέρος ὀλόκληρον, καὶ τὰ δύο μέρη ἔλειναν ἀφροστῶτα ἀπ' ἀλλήλων, ἕως οὗ μαθόντες οἱ φίλοι ἀμφοτέρων τὴν ἀνόητον αἰτίαν τοῦ χωρισμοῦ των, μετεχιρίσθησαν ὅλην τὴν βῆτορικὴν αἰτίαν, καὶ πρὸς τοῦτους τὴν εὐχὴν καὶ τὴν καταράν τοῦ ἀρχιερέως, ἵνα ἐὼς τῶσι πάλιν αὐτοὺς, οὐδόλω; λυπομένους διὰ τὸ τέλος τῆς δυσσρέστου ἐκείνης καταστάσεως τῶν πραγμάτων.

Καὶ ἤδη εἰρέθησαν πάλιν συγκαθήμενοι πρὸς τὴν αὐτὴν τράπεζαν, καὶ βλέποντες ἀλλήλους μὲ βλέμμα πλήρως συζωγικῆς στοργῆς. Δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ μὴ ἐνθυμηθῶσι τὴν πρώτην ἐκείνην φορὰν (πρώτην καὶ τελευταίαν), ὅτε πάλιν συμπαρακλήθησαν εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ἤρχισαν νὰ γελοῦσι διὰ τὴν ἀνοησίαν τῆς ἐριδότητων.

— Ἔ, Φανῆτσά μου, εἶπεν ὁ Κύριος Ἐρσατείνος, ὅπως ποτε εἰς τὸν κόσμον τοιαύτη ἀνόητος αἰτία ἐριδος ὡς ἡ τοῦ ποντικῆς ἐκείνου;

— Ἐλθμονήσατε, φίλτατέ μοι, ὅτι ἦτο γάτα!

— Ὄχι, Φανῆ ψυχὴ μου, ποντικὸς ἦτο.

— Καὶ πῶς τὰ μάτια μου δὲν βλέπουν καλὰ; τὸ εἶδα μὲ τὰ δὴ μου τὰ μάτια, ὅτι ἦτο γάτα.

— Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἶδα, ὅτι ἦτο ποντικὸς.

— Σὰ; λέγω, ὅτι ἦτο γάτα.

— Σὰ; λέγω ὅτι ἦτο ποντικὸς.

— Γάτα, γάτα, γάτα.

Καὶ οὕτω πάλιν ἤρχισαν νὰ φιλονεικῶσι χεῖρον ἢ τὸ πρότερον, καὶ ἡ Φανῆτσα πάλιν κατέφυγεν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, καὶ πάλιν ἀνέθεσαν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν μητρόπολιν, ἔνθα μῆνι ἐκκρεμῆς μέχρι τῆς σήμερον.

Εὐχόμεθα δὲ ὁ Θεὸς νὰ τοὺς φωτίσῃ καὶ νὰ τοὺς συμφιλιώσῃ διὰ βίου.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΟΥ ΦΙΛΟΚΑΛΟΥ.

Ὁ ἠθικῶς νεκρὸς ἄνθρωπος, ὁ ἀδιάφορος πρὸς τὸ κοινὸν ἀγαθόν, κἀλλιον νὰ μὴ ὑπάρχῃ, διότι τὸ κακὸν του παράδειγμα βλάπτει τοὺς καλοὺς.

Τὸ συντελεῖν εἰς τὸ κοινὸν ἀγαθόν, εἰς τὴν κοινὴν πρόσδοιν εἶναι πολλῶν εὐκολώτερον ἢ τὸ δαπανᾶν ἐπὶ ματαίῳ.

Ὁ πενέστατος τῶν πολιτῶν δαπανᾷ περισσότερον κατὰ μῆνα εἰς καφὴν καὶ καπνὸν ἢ ὅ,τι δαπανᾷ κατ' ἔτος εἰς τὸν δίσκον τῆς ἐριδότης τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς.

Τὸ χρῶμα τῆς αἰδοῦς τῶν νεανίδων ἐλευθεῖ τοὺς γαμβροὺς περισσότερον παντὶ ἄλλου χρώματος.

Ἡ ἐκ τῆς καθαρῆς προερχομένη ὠφέλεια εἰς τὴν υγείαν, καὶ ἡ ἀγάπη ἣν ἐμπνέει καὶ τὸ

σέβας, ἀξίζουσι περισσότερον ἀπὸ τὸ σαπῶνιν καὶ τὸ ὑδωρ, ἅτινα δαπανᾷ τις δι' αὐτῆν.

Ἡ καλλονὴ ἐμπνέει ἔρωτα ἀλλ' ἡ καθαρὸτης διατηρεῖ αὐτήν.

Οἱ ἄξιαι, τίμιοι καὶ δραστήριοι διδάσκαλοι εἰσὶν οἱ εὐγενέστατοι τῶν πολιτῶν, διότι εἰσὶν ἠθικοὶ καὶ διανοητικῆς ἡρώας.

Ἡ Καλλίστη γῆσις ἦν δύνανται νὰ κάμωσι τοῦ πλούτου αὐτῶν οἱ πλούσιοι τῶν ἑμογενῶν εἶναι τὸ ν' ἀγοράσωσιν ἕκαστος ἀναλόγως τοῦ πλούτου αὐτοῦ αἰώνιον εὐκλείαν δι' εὐεργετημάτων τῆ πατρίδος.

Ὁ Ἐγκύριος καὶ ἀφιλοκερδῶς νομφεινόμενος ἐκτελεῖ χρέος ἱερὸν, εὐεργετῶν τὴν κοινωνίαν, τὴν πατρίδα, τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἡ ΕΡΘΗ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ.

1.

*Ψυχὴ τοῦ Παρτολέοντος ψυχὴ τρισμακαρία
Καὶ ἡ ψυχὴ Φωτίου
Ἐν οὐρανῷ ἀγάλλεσθε ἐν δόξῃ αἰωνία
Δι' ἀρετῆν τοῦ βίου.*

2.

*Εἰς τοῦ Θεοῦ προσφέρετε τὸν θρόνον ἱεραίας
Δειθήτε ὑπερ ἡμῶν
Ἴνα εἰς τῶν συμπολιτῶν ἐγείρῃ τὰς καρδίας
Σφοδρὸν τὸν ἐδγετῆ παλμόν,*

3.

*Τὸ θεῖον σας παράδειγμα εἰς ἕκαστον Συμπρωτοῦ.
Ἦν ἄς ἐμπνεῦση θεῖον
Μιγύμενον ὅτὸ αἷμα του καὶ μέχρι τῶν ὀστέων
Σωτήριον εἰσοδόον.*

4.

*Καὶ πλοῖοιοι καὶ πένητες συρρέεσθε παρδήμων
Καὶ ἕκαστος τὸν ὀβολόν
Εἰς τὸ ταμεῖον τῆς σχολῆς ἐμβάλετε προθύμως
Διὰ σκοπὸν τὸν ὑψηλόν.*

5.

*Ἄρτον διακοητικὸν ἐξ οὗ εὐδαιμονία
Τοῖς τέκνοις χορηγεῖτε.
Ἐκ τῶν χειρῶν σας φωτιστῶν προσφέρετε ἡ Ἀσία
Ὅμηρον συμπολιταί.*

6.

*Ἡ δὲ σκιὰ τοῦ ἰδρωτοῦ ἀράτος παροῦσα
Στὸν δίσκον ἐφειδρεύει,
Καὶ τὰ βελάντια ἡμῶν ἀπαύστως εὐλογοῦσα
Ἵπερ ἡμῶν πρεσεύει.*

ΛΟΝΔΙΝΟΥ ἈΠΟΚΡΥΦΑ.

(Ἐπιτομή).

Κεφ. Η'.—Ἡ μοναξία.

Παρήλθε σχεδὸν μία ἐβδομάς μετὰ τὰ συμβάντα, τὰ ὅποια ἀνερέσαμεν εἰς τὰ προηγούμενα κεφάλαια. Ἡ Σωσάννα εὐρίσκειτο εἰς τὴν μικρὰν αἰθουσαν ἔνθα εἶδομεν αὐτὴν ἤδη συνομιλοῦσαν μετὰ τοῦ Βριάντος Λάνσεστερ. Ἐκράτει βιβλίον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ οἱ κάθουροι ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπλανῶντο ἐπὶ τῶν πλακῶν τῆς πάχνης, τῆς ὁποίας ἡ σπινθηροβόλος ἀποκρυστάλλωσις ἐκάλυπτεν ἔξωθεν τὰς ὑάλους τῶν θυρίδων.

Ἡ στάσις τῆς ἐξέφραξς περισσότεραν γαλήνην καὶ τὸ βλέμμα τῆς περισσότεραν σκέψιν παρὰ πρότερον. Τὸ ὤραϊον μέτωπόν τῆς δὲν ἐφάνετο νοσημονέστερον, ἀλλὰ βαρύτερον. Δὲν ἐφάνετο τόσον ξένη εἰς τὰ τοῦ βίου, καὶ οἱ τρόποι δὲν ἐφάνοντο ἀκατανόητοι. Διότι ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἡ Σωσάννα εἶχε προχωρήσει οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν γνῶσιν τῶν κοινωνικῶν πραγμάτων. Ἡ ἀλαλος κατάστασις τοῦ δυστυχῆς βίου τῆς διελύθη αἴφνης· καὶ δύο ψυχὰ ἠνώθησαν διὰ νὰ δεχωνται καὶ νὰ διεγείρωσι τὰς ἀφελεῖς ὀρμάς τῆς ψυχῆς τῆς. Τὰ νέφη τῆς ἀμαθειας καὶ ἀθλιότητος, ἅτινα ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον κατέθλιβον αὐτὴν διεσκεδάσθησαν.

Ἀπὸ μιᾶς ἐβδομάδος ἔβλεπε σχεδὸν καθ' ἑκάστην τὴν λαϊκὴν ἠρελίαν, τὴν κόμησαν Δερβῆ, καὶ τὸν Βριάντα Λάνσεστερ.

Μεταξὺ τῆς λαϊκῆς ἠρελείας καὶ τῆς Σωσάννης ὑπῆρχεν εἶδος προωρισμένης φιλίας καὶ στοργῆς ἀμειψίας. Ἡγάπησαν ἀλλήλας ἐκ πρώτης ὄψεως μετὰ τὴν ῥωμαντικὴν ἐκείνην ἀγάπην, ἣν οἱ ποιηταὶ λαμβάνουσι τὸν κόπον τοῦ νὰ περιγράψωσι διὰ πολλῶν στίχων, ἐνῶ εἶναι τὸ φυσικώτατον καὶ ἀπλοῦστατον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Ἐν διαστήματι ὀκτῶ ἡμερῶν ἐγένοντο ἀδελφαί.

Ἡ λαϊκὴ ἠρελία ἦτον νέα οὕτα, καὶ μᾶλλον ἐμπειρος εἰς τὰ τοῦ βίου, ἐποίει τὰ τῆς πρεσβυτέρως ἀδελφῆς, τοῦ μειλχίου καὶ μακροθύμου μέντορος, ὅστις ἤθελεν ἀναπληρῶν τὴν θέσιν μητρὸς, ἂν ἡ τῆς μητρὸς θέσις ἠδύνατο νὰ ἀναπληρῶται. Ἡ δὲ Σωσάννα ἀμαθεστέρα μὲν ἀλλ' ἰσχυρωτέρα οὕτα καὶ προικισμένη μετὰ πλείονος νοσημοσύνης ἐγένετο μαθήτρια αὐτῆς ἕως οὗ ὑπερβῆ αὐτὴν κατὰ πάντα. Ἀπὸ ὀκτῶ μόνον ἡμερῶν ἀπέλαυσε τῆς γνώσεως τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ· διότι μέχρι τοῦδε ἦτον ἐστρημένη πάσης ἠθικῆς διδασκαλίας· ἦτο πρᾶγματι ἀγρία ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὑπερβάλλοντος πολιτισμοῦ, καὶ ἡ νεότης αὐτῆς, καὶ τοὶ δὲν ἐδεδάκοντο ἐν φυλακῇ ὡς ἡ τοῦ Κάσπερ Λουσερ, ὑπῆρξεν ἐπίσης ἀπομεμονωμένη· εἶχον θέσει δολίως διὰ τινὰ σκοπὸν, κάλυμμα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, εἶχον σκεπάσει μετὰ προσοχῆς πᾶν ὅ,τι ἐχρῶσται νὰ μάθῃ.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐπαυσαν αἱ κακόβουλοι προσπάθειαι

τῆς τυραννίας ἐκείνης, — ἀφ' οὗ ἐκρέμασαν τὸν πατέρα τῆς, — ἡ Σωσάννα ἐμπροσθεῖς εἰς πανταλῆ ἐνδειαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Λονδίνου, ἐν τῷ μέσῳ τῆς Βαβυλωνίου ταύτης, ἥτις οὐδενὸς οἰκτερεῖ τὴν ἐνδειαν, ἡ Σωσάννα ἐβουθίσθη εἰς τὴν ὀλεθρίαν ἀπάθειαν τῆς ἀπελπισίας. Ἡ τάλαινα κόρη, διὰ νὰ παλαίσῃ κατὰ τῆς δυστυχίας δὲν εἶχεν οὔτε τὴν βοήθειαν τῆς θρησκείας, ἥτις παρεγορεῖ, οὔτε τὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἀνθρώπου αἰσθημάτων τῆς τιμῆς, ἵνα προφυλάττηται κατὰ τῶν πειρασμῶν. Ἦγνοε τὴν λέξιν *θρησκεία*, διότι ὁ πατήρ αὐτῆς, Ἰουδαῖος κατ' ὄνομα, καὶ κακούργος κατὰ τὰς πράξεις, ὅπως πολλοὶ τῶν χριστιανῶν, τὴν εἶχεν ἀπομακρύνει ἀσύστηρως ἀπὸ πᾶν ὅ,τι ἀνοψοῖ τὴν καρδίαν.

Ἐἶχε διδαχθῆ νὰ ψάλλῃ καὶ νὰ χορεύῃ καὶ νὰ στολιζῆται· ἀλλ' ἐκ νεαρῶτάτης ἡλικίας εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς δεδεμένους, ἵνα γενομένη γυνὴ ἐμπέσῃ χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῆ, εἰς τὴν ἀμαρτίαν, εἰς τὴν αἰσχύνην, νὰ εἰσελθῇ με βῆμα σταθερὸν εἰς τὴν αἰτίαν.

Ἡ τάλαινα κόρη ἦτο παραδεδομένη εἰς τὸ ἔλεος ἀνευδότητος καὶ φεικώδους προσπαθείας. Πολλὰ γυναικες, τὰς ὁποίας ὁ κόσμος θεοποιεῖ καὶ σέβεται, πολλαὶ ἅγιοι τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας, πολλαὶ ἄγγελοι τῶν αἰθουσῶν ἠθελον καταστῆ δαίμονες εἰς τοιοῦτον σχολίον. Ἀλλ' ἡ Σωσάννα δὲν ἦτο τοιαύτη ὥστε νὰ γείνη πλῆγγοῦνον τῶν ἀνθρωπίνων ἀκολασίων. Ἦτο φύσει ἀπλοικῆς μὲν ἀλλ' ἡ καρδία τῆς ἦτο μεγάλη, ἐν ἣ τὸ κακὸν ἠδύνατο μὲν νὰ εἰσελθῇ διὰ τῆς ἀπάτης, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ ἐνοικήσῃ ἐν αὐτῇ.

Ἡ Σωσάννα διετέλει ἀγνή· διότι ὁ ἔρωσ ἐσωσεν αὐτὴν, καὶ ἔως, χωρὶς νὰ τὸ ἤξευρῃ αὐτὴ, καὶ ἡ θεὰ ἐκείνη λαμπρῆ, ἣν ὁ θεὸς βάλλει εἰς τὸ βάθος ἐκάστης καρδίας, τοῦτέστιν ἡ συνειδησις. Ὁ ἔρωσ εἴπομεν καὶ τοῖς ὁ κόσμος δυσπιστεῖ πρὸς τὸν ἔρωτα, ὅστις ἐν γένει εἰπεῖν εἶναι κακὸς σύμβουλος, ἀναγκαζόμεθα ὁμως νὰ ἐφερρόσωμεν ὑπερ οὐτοῦ τὸν περιφημον κανόνα τοῦ Ῥωμανικοῦ δικαίου *Suum cuique*. Ἡ τὸ βρῆτον τοῦ Εὐαγγελίου « *Απόδος τὰ τοῦ Καίσαρος Καίσαρι, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ* ». Ὁ ἔρωσ ἀνεχαιτίσας τὴν Σωσάνναν ἐπὶ τοῦ χειλοῦ τοῦ κρημνοῦ.

Ἐπιεν ἐκ τοῦ ποτηρίου ἀγνοῦ καὶ ὑψηλοῦ ἔρωτος ἐνθους καὶ παράφορος.

Τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ Βριάν ἤρχει νὰ ἔλθῃ ποτὲ δὲν εἶχεν ἀργήσει τοσοῦτον, καὶ σχεδὸν ποτὲ δὲν ἔλειπε· διότι ὁ παράδοξος, ὁ ἐξαλλος Βριάν ἀπεκομιζέτο παρὰ τοὺς πόδας τῆς Πριγκιπέσσης Λουγγεβίλλης. Τὴν ἡγάπα τοσοῦτω μᾶλλον καθ' ἑσὸν εἶχε πιστεύσειν, ὅτι ἡ ῥωμαλέα καρδία του ἦτο ἀγρωτος καὶ ἀήττητος. Ἡ μανιῶδης πάλη του κατὰ τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ του, ἡ κἀλλιον εἰπεῖν κατὰ τοῦ ἀπανθρώπου νόμου τῶν πρωτοτόκων, εὐρίσκειτο εἰς ἀνακωχὴν. Ἡ θεὰ τῆς Σωσάννης ἐν ὄσῳ ἦτο πλῆσιον τῆς, καὶ ἡ ἐνθούμης αὐτῆς ἐν ὄσῳ ἦτο μακρὰν τῆς, ἐπλήρου τοῦ λοιποῦ τὴν ζωὴν του, Ἠγάπα αὐτὴν ὡς πλάνης ἱππότης, ὡς δούλου.

Αὐτὸ τοῦτο συμβαίνει πάντοτε. Ὅσον περισσό-
τερον εἶναι τις δυνατός, τοσοῦτο μάλλον ἢ πτω-
σὶς του εἶναι σφοδρά.

Ἡ δὲ Σωσάννα οὐχ ἤτιον ἠγάπα καὶ αὐτὴ τὸν
Βρίαντα, καὶ περισσότερο αὐτοῦ. Τὸν ἠγάπα το-
σοῦτον, ὥστε ἐκπλητιόμενος οὗτος διὰ τὸ ὑπερβάλ-
λον τῆς ἀγάπης αὐτῆς ἐλυπεῖτο καὶ ἔτρεμε.

Ἡ δὲ νεάνις ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν—Τί εἶμαι ἐγὼ
ὥστε νὰ μ' ἀγαπᾶ τόσον!

Καὶ δὲν ἦτο τοῦτο ἐπιτήδευσις ὑπερβολικῆς με-
τριοφροσύνης, διότι ἡ Σωσάννα γνήσιον τέκνον τῆς
φύσεως δὲν εἶχε διδαχθῆ τὸ καθήκον τοῦ ταπει-
νοῦ ἐκυτῆν, ἀλλ' ἦτο ἀπεριόριστος θαυμασμός αὐ-
τῆς καὶ λατρεία, οὕτως εἰπεῖν. Ἡ Σωσάννα ἐπί-
στευε σταθερῶς, ὅτι ἡ κόσμος οὐδὲν περιεῖχεν ἄξιον
τοῦ Βρίαντος.

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἠθάνατο ἡ τάλαινα, ἐπὶ μάλ-
λον καὶ μάλλον τὴν δυστυχίαν, ἣτις νῦν ὑπεκρίπτε-
το εἰς τὴν ἐξωτερικὴν λάμπιν, εἰς τὸ ἐξωτερικόν
μεγαλεῖον τῆς παρουσίας ὑπάρξεώς της. Καθ' ὅσον
ἐμυῖτο εἰς τὰ τοῦ κόσμου, ἔβλεπε τὸ ἄτοπον καὶ
τοὺς κινδύνους τῆς ἰδιαζούσης καταστάσεως, ἣν εἶ-
χεν ἐπιβάλλει αὐτῇ.

Ἐθεώρει ἑαυτὴν δεσμίαν καὶ ἐξηγορασμένην δού-
λῳ. Ἡθάνατο περίξ αὐτῆς μυστηριώδη τινὰ κατα-
σκόπευσιν, καὶ ἔτρεμε συλλογιζομένη ἀνά πᾶσαν
ὥραν, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ τις νὰ τῇ ὀμιλήσῃ ὡς
αὐθέντης.

Ἐνεθυμῆτο ἡ τάλαινα κόρη τὸ παρά τὴν κλί-
νην τοῦ Πέρασηθαλ τέχνασμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐχρη-
σίμωσεν ὡς ὄργανον, καὶ μολονότι ἐπροσπάθει νὰ
καταπνίξῃ τὴν φωνὴν τῆς συνειδησεώς της ὡς πρὸς
τοῦτο, ἀόριστόν τι παράπονον διηγείρετο εἰς τὰ ἐν-
τό; αὐτῆς ἐνίστα, τὸ ὁποῖον τῇ ἔλεγεν ὅτι εἶχε δώ-
σει χεῖρα βοθηθείας εἰς τὸ καταχθόνιον μηχανορῆ-
γμα, ὅτι τὸ φίλημά της ἐκείνο ἐπὶ τοῦ μετώπου
ἀνθρώπου πνέοντος τὰ λούσια εἶχε κάμει νὰ ῥέουν
χειμαρῶν δακρῶν . . .

Καὶ τότε ἡ ὑπερήφανος φύσις αὐτῆς ἐπενιστα-
μένη αἴφνης, τὴν ἐσυμβούλευε νὰ ρίψῃ ὑπὸ τοὺς πό-
δας της τὸν μυστικὸν ἐκεῖνον ζυγὸν καὶ νὰ συντρί-
ψῃ τὰ δεσμά της. Ἀλλ' ἤρᾳτο σφοδρῶς! Οἱ ἄνθρω-
ποι ἐκεῖνοι, οἵτινες εἶχον φέρει τὸν Βρίαντα εἰς τοὺς
πόδας της δὲν ἠδύνατο καὶ νὰ τὴν καταστρέψω-
σιν, ἀφ' οὗ τὴν ὑψώσαν τοσοῦτον; Ἐπειτα δὲ τί ἦτο
αὕτη ἄνευ ἐκείνων; Τί ἄλλο εἰμὴ δυστυχῆς κόρη
μὴ ἔχουσα ἄλλο καταφύγιον ἢ τὸν θάνατον;

Τὸν θάνατον ἀφ' οὗ τῶρα ἐγεύθη τῆς εὐδαιμονί-
ας! . . . δὲν ἐτόλμα ν' ἀποθάνῃ τῶρα. Πολλὰ κίς, ἐν-
ῶ ὁ Βρίαν ἦτο πλησίον της, τὸ στόμα της ἠνοίγε-
το ὁμοῦ μετὰ τῆς καρδίας της, καὶ ἦτο εἰς τὴν ἐκ-
μὴν τοῦ νὰ εἴπῃ τὰ πάντα εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅτι
εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μάθῃ πάντα τὰ περὶ αὐτῆς.
Ἀλλὰ τῇ εἶχον εἰπεῖ, ὅτι ὁ κίνδυνος δὲν ἐπέκει-
το μόνον εἰς αὐτὴν, καὶ ὅτι ἡ ῥομφαία τῆς μυστι-
κῆς ἐταιρείας ἠπείλει ἐπίσης τὴν κεφαλὴν τοῦ Λάν-
σεστερ. Καὶ βεβαία αὐτὰ, ὅτι πλησίον ἐκεῖ ὑπῆρ-
χεν οὗς ἠνεμογόμενον διὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ, ἐσιώπα, τὸ

δὲ κώλυμα τοῦτο ἐπνίγε τὴν χαρὰν της, καὶ ἐφαρ-
μάκευε τὰς στιγμὰς ἐκείνας τὰς ὁποίας ἡ παρουσία
τοῦ Λάνσεστερ ἐπλήρου χαρᾶς.

Ἀλλ' ἡ δυστυχία της δὲν περιορίζετο εἰς τοῦτο.
Ὁ Λάνσεστερ ἐζήτησε τὴν χεῖρά της. Ὡ! πόσον ἐ-
χάρη ἡ τάλαινα, διότι εἰς τὸν γάμον δὲν ἔβλεπεν
ἄλλο ἢ ἔνωσιν ἀδικαίωτον καὶ μὴ ἔχουσαν ἄλλο
τέρμα ἢ τὸν θάνατον. Τί κάλλιον ἠδύνατο νὰ ὀνει-
ρευθῆ! ἀλλὰ καθ' ἐκάστην ἐλάμβανε νέον μάθημα.
Ἡρώτης καὶ ἔμαθεν, ὅτι ὁ κόσμος εἶχε θέσει μετα-
ξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ γάμου τούτου φραγμὸν, τὸν ὁποῖ-
ον δὲν ἤρμοζε νὰ ὑπερπηδήσῃ κανόνας τοῦ; ὁποῖ-
ους δὲν ἔπρεπε νὰ παραβιάσῃ, καὶ ῥίγοι καταλάμ-
βανε τὴν καρδίαν της ὅτε ἐσυλλογιζετο ὅτι ἐφόρει
τίγλην πριγκιπέσης. Ἐπρόβλετο πάλιν διὰ τὸν Βρί-
αντα, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ αἰσθάνθῃ φόβον δι' ἄλ-
λον εἰμὴ δι' αὐτόν.

Ὁ Βρίαν καθ' ἐκάστην ἐφάνετο προθυμότερος
καὶ ἡ τάλαινα Σωσάννα καταλαμβάνετο ὑπὸ ἄκρας
ἀμυχανίας. Ἦτο ἡ Πριγκιπέσσα τῆς Λουκεβίλλης.
Καὶ τίς ἤθελε πιστεύσειν, ὅτι ἡ ἀρνήσις αὐτῆς προ-
ήρχετο ἐξ ἀδωροφροσύνης.

Ὁ Βρίαν τῇ εἶπεν ἡμέραν τινά.

—Δὲν θέλεις νὰ ταπεινωθῆς μέχρις ἐμοῦ.

Οἱ δὲ λόγοι οὗτοι διεσπάρραζον τὴν καρδίαν της,
καὶ ὁμοῦ ἐσιώπησε.

Τὴν ἡμέραν ταύτην ἐσυλλογιζετο πάντα ταῦτα
περιμένουσα τὸν Βρίαντα, ὅστις ἤρχε νὰ ἔλθῃ. Ἦτο
περιλυπος καὶ τὸ βιβλίον, ὅπερ πρὸ ὀλίγου ἀνεγί-
νωσκεν, εἶχεν ἐκφύγει ἐκ τῶν χειρῶν της. Τὰ ὠραία
δάκρυά της εἶχον ξηραθῆ καὶ αἱ συνεσταλμένοι
ὄφρτι; της ἐφάνοντο ζωηρότεραι ἐπὶ τοῦ ὄχρου
προσώπου της.

—Ἴσως δὲν θέλει πλέον νὰ ἔλθῃ ἐψυθίσειν.

Οἱ ὠραῖοι ὀρθαλμοὶ της ὑψώθησαν πρὸς τὸν οὐ-
ρανόν, ἐν ᾧ αἱ χεῖρες αὐτῆς συνεπλέκοντο σφοδρῶς.

—Θεέ μου! Θεέ μου! ἐπιτέλασθαι, —ἤλω μάγει
νὰ σὲ λατρεύω . . . Ἐμαθον ἤδη νὰ δέωμαι . . . ἐλέ-
ησον ἡμᾶς! . . .

Ἡ δέησις φέρει ἐν ἑαυτῇ ἐλπίδα καὶ περιηγορίαν.
Τὸ μέτωπον τῆς Σωσάννης ἀνέλαθε τὴν εὐγενῆ φρι-
δρότητά της, καὶ δὲν ἔμεινε πλέον εἰς τὸ βλέμμα
της εἰμὴ ἀνεπαίσθητος σκιά μελαγχολίας.

Ἡγέρθη καὶ περιέφερε τοὺς δακτύλους της ἐπὶ
τοῦ πληκτροφόρου ἐνός λαμπροῦ κυμβάλου, τὸ ὁ-
ποῖον ἡ χήρα δουκίσσα τῆς Γ. ἔβης εἶχε διορίσει νὰ
θέσουν εἰς τὸν θαλαμίσκον της. Αἱ συμφωνίαι δι-
εδέχθησαν ἀλλήλας κατὰ πρόωτον τυχαίως καὶ φρι-
κτικῶς. Ἐπειτα δὲ πάλιν ἡ φωνὴ τῆς Σωσάννης,
τόσον γλυκεῖα καὶ τόσον καθάρᾳ ὅσον αἱ φηλόγγοι
τοῦ ὄργάνου, ἀνέμιξε τὸν θαυμασίον ἦχον αὐτῆς εἰς
τὴν ἀρμονίαν ταύτην, καὶ ὁ θάλαμος ἐπληρώθη γα-
ητικῆς συμφωνίας.

Ἐψάλλεν ἐν ἐξ ἐκείνων τῶν ᾠδῶν τῆς Πζλε-
στρίας, αἵτινά εἶπε πλήρη μυστηριώδους καὶ ἐνέρ-
μου προσευχῆς, καὶ τὰ ὁποῖα ἡεῖς δὲν ἠξέουσαν
οὔτε νὰ συνθέτωμεν, οὔτε νὰ ψάλλωμεν, καὶ ἴσως
οὔδὲ νὰ αἰσθανθῶμεν ἡμεῖς τὰ τέκνα τοῦ Γαμέσεως

κωφανθέντα ὑπὸ τῆς οὐράς της καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλο-
κῶτων ψαλμοῦδων τῶν ναῶν μας. Ψάλλουσα δὲ
ἐλησμονεῖ τὴν λύπην της, καὶ παραδιδομένη εἰς
τὴν ἔμφυτον αὐτῇ ποίησιν, ἀφηρητάζετο ὅλη ὑπὸ
τοῦ ᾠματός της. Ἡ μελωδία ἐξήρχετο μελιόρδου
ἐκ τῶν χειλέων της, καὶ ἤθελε νομίσει τις, ὅτι ἡ-
κουέ τις ἐξ ἐκείνων τῶν λαμπρῶν ἐρηνηνευτῶν τῆς
τέχνης τῶν μεσημεριῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης.

Τὸ μέτωπόν της ἠκτινοβόλει, ὁ δὲ ὀρθαλμός της
ἐθεον ἐκφραζῶν ἐκστασιν ἐφάνετο ἀτενίζων τὴν Πα-
ναγίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπηυθύνετο ἡ δέησις καὶ τὸ
ᾠμά της. Ἦτο ὠραία ὡ; αἱ ἀγίαι ἐκείναι τῶν ὁ-
ποιῶν τοὺς θεοσεβεῖς χαρακτηρᾶς οἱ ζωγράφοι τῆς
Ῥώμης; Ἐρρίψην ἐπὶ τοῦ ζωγραφικοῦ ὄρασματος; αὐ-
τῶν ἦτο ὠραία ὡ; ὁ αἶρον τοῦ Ραφαήλου, ὡς ὄρα-
σία τοῦ Λάντου.

Πρὸ ἐνός περὶ τοῦ λεπτοῦ ἡ θύρα εἶχεν ἀνοιχθῆ,
καὶ ὁ Βρίαν ἔστατο ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ, ἔχων τὴν κό-
μην συγκεχυμένην, τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον μὲ
ιδρώτα, καὶ τὸν ἱματισμὸν ἐν ἀταξίᾳ. Εἰς τὴν θίαν
τῆς Σωσάννης, τῆς ὁποίας οἱ χαρακτηρᾶς παρουσι-
ζοντο εἰς αὐτόν δι' ἐνός κατόπτρου κρεμασμένου ἐν-
ώπιον αὐτῆς ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὁ Λάνσεστερ ἐξέφρα-
σεν ἀκούσιον χειρονομίαν ἐκπλήξεως. Εἶτα δὲ προ-
χώρησεν ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν δακτύλων καὶ ἐστάθη
ὀπισθεν τῆς Σωσάννης.

Κεφ. Θ'. Ὁ Ρουβῆς.

Ἡ Σωσάννα μὴ ἀκούσασα τὸ βῆμα τοῦ Βρίαντος
ἐξήκολούθει ἑνασμενιζομένη εἰς τὴν ποίησιν τοῦ
ᾠματός της· ἀνέπνευε τὴν μελωδίαν της εἰς τὸν
οὐρανόν καὶ ἡ φωνὴ της ἔφθασεν ὡς θυμιαμα εὐώδες
εἰς τὸν Πλάστην. Ὁ δὲ Βρίαν ἐπροσπάθει νὰ κρατῇ
τὴν ἀναπνοὴν του, ἀλλὰ δυσκόλως κατώρθωνεν αὐτό,
διότι ἤρχετο ἀπὸ δρομαίαν ἱππασίαν καὶ οὕτως ἡ θο-
μαίνεν ἐκὼν καὶ ἄκων, καὶ ἡ προσπάθειά του διήγει-
ρε μεγάλα; σταγόνας ιδρώτος; ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐ-
τοῦ.

Ἀλλ' ἦτο ἐκτὸς ἑαυτοῦ, διότι ἐθεῖτο τὴν Σωσάν-
ναν, ἣτις τὴν στιγμὴν ταύτην ἦτο τόσον ὠραία!
ἔβλεπεν αὐτὴν, καὶ ἠκροῶτο τοῦ θεῖου ᾠματός αὐ-
τῆς, καὶ ἐθυθίζετο εἰς θαυμασμόν καὶ ἐκστασιν.

Αἱ τελευταῖαι δονήσεις τῆς φωνῆς τῆς Σωσάννης
ἐθυθίσθησαν εἰς χεῖμαρῶν ἀρμονιῶν, καὶ τέλος
τὸ κύμβαλον ἐσίγησεν· ἀνυψώσασα τὰ θυμαλγῆ
βλέμματά της ἀπῆντησεν εἰς τὸ κάτοπτρον τὰ
περιπαθῆ βλίμματα τοῦ Λάνσεστερ. Ἐσκίρτησε
καὶ ἠρυθρίασεν, οὐχὶ ὑπὸ αἰδοῦς ἀλλὰ ὑπὸ ἠδονῆς.
Ὁ δὲ Βρίαν ἐλάθετο αὐτὴν τῆς χειρὸς, καὶ ἐκάθη-
σαν ἀμφότεροι ἐπὶ τοῦ ἀνακλινητός, καὶ ἔμειναν
ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐν σιωπῇ.

—Σὰς ἐπερίμενον, μιλόρδε, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ Σω-
σάννα· εἶναι ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἠρογήσατε τόσον!
—Δι' ἐμὲ ἦτον ἡ δέησις σου αὕτη; ἠρώτησεν ὁ Βρίαν
ὡς μὴ θέλων ν' ἀπεκρίθῃ. Τὸ ᾠμα τῶν ἀγγέλων
πρέπει νὰ ἦναι ὡς τὸ ἰδικόν σας.

Ἡ δὲ Σωσάννα χωρὶς νὰ ταπεινώσῃ τὰ βλέμμα-
τά της.—Μιλόρδε, εἶπεν, ὅταν δέωμαι, πάντοτε ὑ-

πὲρ ὑμῶν δέωμαι! . . . Ἀλλὰ ποῖος σας ἐκράτει τό-
σον καιρὸν μακρὰν ἐμοῦ; Εἶμαι περιλυπος ὅταν
δὲν ἦσθε ἐδῶ . . . Ἐὰν καμμίαν ἡμέραν δὲν ἔλ-
θητε! . . .

—Τοῦτο ἤθελε σημαίνει, ὅτι ἀπέθανον, κυρία
μου . . .

Τὸ βλέμμα τῆς ὠραίας νεάνιδος ἔρριψεν ἀστρα-
πὴν ἐνθουσιασμοῦ.

—Εὐχριστῶ! εἶπε μὲ φωνὴν τεταπεινωμένην,
σὰς πιστεύω, ὦ Βρίαν, καὶ σεμνύνομαι, διότι σας
ἀγαπῶ. Ἀλλὰ πόθεν ἔρχεσθε, μιλόρδε;

Τὸ βλέμμα τῆς περιστρέφετο ἐντρομον ἐπὶ τοῦ
Λάνσεστερ, διότι τὸ σύνολον αὐτοῦ ἐνέπνευσεν ἐκπλη-
ξιν. Ὡς εἶπομεν ἤδη ἡ συγκεχυμένη κόμη του ἐκά-
λυπτεν ὀλίγον τὸ πρόσωπόν του, τὸ μέτωπόν του
ἦτο κάλυτρον ὑπὸ ιδρώτος, καὶ εἰς τὸν ιδρώτα αὐ-
τοῦ ἐμιγνύοντο τῆδε κακίαις βανίδες αἵματος. Ἰππῆ-
ρχεν ἀταξία εἰς τὸν ἱματισμὸν του τοσοῦτον μάλλον
παράδοξος, ὅσον συνήθως, καὶ τοι ἐντὸς τῶν ὁ-
ρίων τῆς δεούσης αξιοπροπέας ὑπερέβαινε τὰ ἔσχα-
τα ὄρια τοῦ συρμού. Τὸ λεπτόν ἐριούχον τοῦ μέλα-
νος ἐπενδύτου αὐτοῦ ἦτον ἐσχισμένον εἰς διάφορα
μέρη, ὁ δὲ χαλκρὸς λαιμοδέτης του ἐκρατεῖτο καὶ
δὲν συνείχετο πλέον εἰμὴ ὑπὸ δεσμοῦ ἀσχήμου
καὶ νόθου. Μεγάλαι κηλίδες πηλοῦ ἐσπίλουν τὴν
στιλπνότητά τῶν ὑποδημάτων του, καὶ τὸ τρίχα-
πτον τοῦ στεροπτύγματός του (jabot) τετριμμένον
καὶ ἐσχισμένον εἰς διάφορα μέρη, ἐκρέματο ἐν ἀ-
σχημίᾳ ἐπὶ τοῦ ἐξεσμένου ὑπενδύτου αὐτοῦ. Ὁ δὲ
πίλος του, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐπιθέσει ἐίσερχόμενος ἐπὶ
καθέκασ, δὲν εἶχε πλέον σχῆμα παραδεγμένον, καὶ
παρατηρῶν ἠδύνατο νὰ ἰδῇ τις τὸ κατακερμα-
τισμένον δέρμα τῶν δακτύλων του διὰ μέσου τῶν
ἐριφυβύρων χειρῶν του. Ἦθελε νομίσει τις, ὅτι
εἶχεν ἐξέλθει ἀπὸ τρομερὰν τινὰ πάλιν, εἰς τὴν ὁ-
ποῖαν εἶχεν ἀγωνισθῆ σφοδρῶς.

Ἡ ἐρώτησις τῆς Σωσάννης, ἣτις βεβαίως ἦτο
φυσικωτάτη ἔρριψε τὸν Βρίαντα ἐκτὸς τοῦ αἰσθη-
ματικῶν κύκλου, ἐν ᾧ πρὸ ὀλίγων λεπτῶν εὐρίσκε-
το. Ἡγέρθη αἴφνης καὶ ἐστάθη ἀπέναντι τοῦ κατό-
πτρου.—Συγγνώμη, κυρία μου! μυριάκις συγγνώ-
μην, εἶπε, διότι δὲν ἐγνώριζον ὅτι με εἶχον κακομε-
ταχειρισθῆν εἰς τοιοῦτον βαθμόν.

—Ἀλλὰ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μιλόρδε, τί σας
συνέβη;

—Περιστατικόν τι λίαν σοβαρὸν, ἀπεκρίθη ὁ Λάν-
σεστερ ὑποκειδῶν πᾶν ὅτι δύναται νὰ συμβῆ σοβα-
ρώτερον, μιλαίδη . . . Ἐγκλημα ἐσχάτης προδοσίας.

Ἡ λέξις αὕτη οὐδεμίαν σημασίαν εἶχε δι' αὐτήν.

—Ἐγκλημα ἐσχάτης προδοσίας, ἐπανελάθεν ὡς
ὅταν δὲν ἐνοῖ τις.

—Ναί, κυρία μου, ἀπεκρίθη ὁ Βρίαν, ρίψας ὁ-
πίτω διὰ μιᾶς κινήσεως τὴν ὠραίαν καὶ βροστρυ-
χθὸν κρεμασμένην κόμην του καὶ ἐνασχολούμενος
εἰς τὸ νὰ ἐπισκευάσῃ ἐν βίᾳ τὴν ἀταξίαν τῆς ἐνδυ-
μασίας του.—Ἀλλὰ τοῦτο δὲν με δικαιολογεῖ διόλου
καὶ σας καθικτεύω νὰ πιστεύσητε, ὅτι ἐὰν ἔβλεπεν
εἰς κάτοπτρον πρὶν κρούσω εἰς τὴν θύραν σας . . .

— Αλλά, μυλόρδε είπεν ή πριγκηπέσσα, τούτο δέν μοί εξήγητ' . . .

— Έχετε δίκαιον άπεκρίθη ό Βρίαν, μή δυνάμενος νά μαντεύση μέχρι ποίου βαθμού είχαν ανάγκην διδασκαλίας ή Σωσάννα. — θέλετε νά μάθετε τίνι τρόπω εξύβρισα τήν βασιλικήν μεγαλειότητα.

— Τίνι τρόπω εξυβρίσατε τήν βασιλικήν μεγαλειότητα; διέκοψεν ή Σωσάννα, διά τήν όποιαν οι τελευταίοι ούτοι λόγοι ήσαν είδος κλειδός εις τήν πρώτην άπάντησιν του Βρίαντος; — λοιπόν εξετέθητε εις τρόπον τρομερόν μυλόρδε.

— Ναι, κυρία μου, εις κίνδυνον θανάτου, . . . είπε μετ' άδιαφορίας ό Λάνσεστερ και ως περι τούτου ελέγομεν πρό ολίγου, ήτο ένδεχόμενον νά μή έπιστρέψω πλέον . . .

ή Σωσάννα ώχριάσεν, ό δε Λάνσεστερ επανέλαβε μειδιών.

— Αλλά δέν εφρονέθη, κυρία μου, είμη μόνον ό ταλαίπωρος ό Ρουβήσ μου. Γνωρίζετε τόν Ρουβήν; ήτο λαμπρόν ζών . . . ήτο ό βασιλεύς του ίπποδρομίου! . . . τήν δε πρωτην ταύτην ετρεχε τόν τελευταίον δρόμον του, κυρία μου, και δέν δύναμαι νά τόν κατηγορήσω ως παραδυθέντα εις τόν έχθρόν πολύ εύκόλως. ό Ρουβήσ επέρασεν όλόκληρον τάγμα ίππέων τής σωματοφυλακής, στην τιμήν μου σας λέγω!

— Και δέν φρονέτε, ότι έχετε φόβον άκόμη; ήρώτησεν ή πριγκηπέσσα, τής όποιας τό μέγιστον εζηκούσθαι νά ήναι ώχρόν.

ό Βρίαν προσήγαγεν ατήν páλιν εις τόν άνακλινητέρα και εκάθησε μετ' αούης.

Νά σας δικηγηθώ, πώς συνέθη τούτο, κυρία μου, είπε με τόνον θωπευτικόν και εύθυμον.

— Και πρώτον μέν διά νά καταστήσω τήν επιχείρησίν μου συγγνωστήν πρέπει νά σας είπω, ότι πρό τριών ημερών ζητώ έν Λονδίνω δυσεύρετόν τι πράγμα . . .

— Τί πράγμα, μυλόρδε;

— Τούτο είναι τό μυστικόν μου, Κυρία μου, άπεκρίθη ό Λάνσεστερ, με τόνον σοβαρόν. λοιπόν εζήτουν, και δέν εύρισκον. Τρομερόν τούτο! διότι τό πράγμα τούτο μοί εχρειάζετο, τό ήθελον τήν πρωτην ταύτην μοί επήλθεν εις τόν νούν, ότι ήδυνάμην έσως νά τό δανεισθώ, — νά τό κλέψω, άν προτιμάτε τούτο κυρία μου, — από τόν θεοφρούρητον βασιλέα μας Γουλιέλμου.

ή ιδέα ήτο λαμπρά. Εδιώρισα νά μή ετοιμάσουν τόν Ρουβήν, — τόν κουμένον τόν Ρουβήν! — και εξείκησα καλπάζων διά τό φρούριον τής Ουίνδσορς (Windsor-Castle). ή τύχη κατ' αρχάς εφάνη εύνοική. ό βασιλεύς δέν ήτο εις τήν έπαυλίν του. όλαι αι θύραι μοί ήνεώχθησαν, και ήδυνήθη νά εισδύσω εις μεγάλην τινά αίθουσαν πλήρη εξ αντικειμένων όμοίων τῶ ζητιυμένων. Ύπῆρχον περίπου έκαστόν, ύπῆρχον χίλια. ήδυνάμην λοιπόν νά εκλέξω, αλλά κατά παράδοξον δυστυχίαν ούδέν εξ αυτών ήτο άκριβώς ό τι εζήτουν. Ύπῆρχον πάντα τά είδη εκτός εκείνου όπερ εζήτουν.

— Δέν μοι λέγετε περί τίνος πρόκειται, μυλόρδε; ήρώτησεν ή πριγκηπέσσα με τόνον φωνής θωπευτικής.

— Τούτο είναι τό μυστικόν μου, είπε páλιν ό Λάνσεστερ μειδιών.

— Βλέπων, ότι ή έρευνά μου απέβαινε ματαία έν Ουίνδσορ, επήδησα páλιν επί του ίππου μου, ό γενναίος Ρουβήσ μου ανέλαβε τόν δρόμον του, και ετρεχεν ως ό άνεμος, κυρία μου, και μετά μίαν ώρην είδον τά Κινεζικά κιάσκια και τās παγόδας τών βασιλικών κήπων του Κιου (Kew). . . ένταύθα εμπόδιόν τι μοί παρίστα. ή βασιλική σημαία εκυμαίνεται επί τής επαύλει; ό βασιλεύς εύρίσκετο εις τό Κιου.

Καθ' όσον ό Βρίαν προύχρει ή διήγησίς του καθίστατο ζωηρότερα, και ή όψις του, ήτις συνήθως ήν σοβαρά, ελάμβανεν έκφρασιν μεταδοτικής εύθυμίας, και ή Σωσάννα παρεσύρετο υπό του ρεύματος τής άσυνειθήστου ταύτης εύθυμίας του.

Προσεμείδια εις τό μειδίωμα του Βρίαντος και ήτάνετο άγαλλίασιν, διότι εβλεπον αὐτὸν άγαλλόμενον.

— Και όμως, Κυρία μου, ήτο ανάγκη νά φθάσω υπό τήν έπαυλιν πέραν τών τάφρων εις τήν ώρριάν εκείνην γλόην, όπου ύψουτο ίαπωνικόν πυριαστήριον (SEITE). Τούτο μοί ήτο απόλυτως αναγκαίον.

— Αλλά δικτί, μυλόρδε, δικτί;

— Θέλετε ιδεί, Κυρία . . . Τό νά υπερπηδήσω τούς φραγμούς; ήτο παίγιον χάρις εις τόν γενναίον Ρουβήν . . . τόν ταλαίπωρον Ρουβήν! . . . Εφθασα άνευ προσκόμματος έως εις τού. πρόποδας του άναχώματος, εκ του όποιου με επεχώριζε μόνον ή τάφρος και τό άντέρεισμα . . . ό Ρουβήσ είχε τόν πόδα σταθερόν κατέβη εις τήν τάφρον. έγω δε σταθείς όρθιος επί του έφιππίου, δι' ενός πηδήματος εύρέθην επί τής χλόης εις απόστασιν τριάκοντα βηματών από ενός φρουρού.

— λοιπόν επαίζετε με τήν ζωήν σας, ω Βρίαν! είπεν ή Σωσάννα χάνουσα τό μειδίμα τής.

— Είναι τό μόνον αγαθόν, τό όποϊον έχω και δύναμαι νά διακινδυνεύσω εις έν παίγιον, Κυρία μου, άπεκρίθη ό Βρίαν, του όποιου ή φαιδρότης επεκάλυφθη υπό νέφους.

Επειδή δε ή πριγκηπέσσα τῶ εββψε βλέμμα πλήρες γλυκειάς επιπλήξεως, επρόβησε:

— Είμαι άγνώμων, διότι διείδον εύδαιμονίαν έν τῶ μέλλοντι. Αλλά δέν χάνει τις τόσον εύκόλως τās παλαιάς εζεις του, Κυρία μου . . . Τό κατά τής ζωής μίσθς μου διήρκεσε πολλόν χρόνον. Νυν δε σε άγαπῶ, Σωσάννα, και ό θεός ήξίσει, ότι ό θάνατος ήθελε μοί είναι πολύ πικρός, διότι ήθελε με χωρίσει από σου; αλλά τοιαύτη είναι ή κατασκευή μου; μεταξυ έμου και του ποθουμένου δέν θέλω νά ύπάρχη πρόσκομμα . . . και λοιπόν ήθελα νά φθάσω εις Κιου.

Οι τελευταίαι ούτοι λόγοι επροφέρθησαν ελαφρά.

ό Λάνσεστερ ανέλαβε πάραυτα τήν προτέραν εύθυμίαν του.

— Αλλά σας ζητώ συγγνώμη, Κυρία μου, διήγησα τόν φόβον σας, και άπεδιώξα διά μίαν στιγμήν τό ώρριον μειδίμα σας. ό περι ού ό λόγος φρουρός έκοιμάτο έστριγμένος επί του τουρκίου του; ήτο ένας καλός φύλαξ, όστις άναμφιβόλως είχε περάσει τήν νύκτα πίνων εις ύγειαν του θεοφρουρητου βασιλέως του Γουλιέλμου. Αφού δε διεβην τήν τάφρον προύχώρησα με εῆμα βραδυ πρός τά ίαπωνικά πυριατήρια, ίνα κάμω νά νομίσωσιν, ότι είμαι εκ τών συχναζόντων τήν βιαιλικήν έπαυλιν. Αλλά εις τόν περιλιγμόν μιās διόδου εύρέθην κατ' άπρόσμενον με δύο κυρίας; αὐται δε ήσαν ή χήρα πριγκηπέσσα Μαρία Λουίζα Β κτωρία τής Κέντης, και ή θυγάτηρ αούτης Αλεξανδρινή Βικτωρία (1). Τās εχαιρέτησα εύσεβάστως, ως ήτο χρέος μου, και διεβην ενω δέ άπειμακρονόμην, ή νέα ήγεμονίς, θελκτικωτάτη νεάνις, κυρία μου, με ήκολούθει με βλέμμα έκπεπληγμένον, διότι πρέπει νά όμολογήσω, ότι ή εφοδος ήν ειλον κάμει πρό ολίγου, εββαλε τήν ένδυμασίαν μου εις άταξίαν ούχι τόσον έναρμόνιον με τήν έθιμοτυπίαν τής βασιλικής κατοικίας; στραφεί; δε είδον τήν νεάν ήγεμονίδα τρέγουσαν εις τήν θέσιν τών πεζών σωματοφυλάκων και ακολουθουμένην υπό τής σεβαστής μητρός αούτης. Δυσάρεστον σημειον! . . .

— λοιπόν εφύγετε, μυλόρδε;

— Εξήκουσούθησα τόν δρόμον μου πρός τά πυριατήρια, κυρία μου, και εισήλθον εις αὐτά. ή έκλογή μου ύπῆρξε βραδεία και κοπιώδης . . . Ότε δε εζήλθον αι διόδοι ήσαν πλήρεις φυλάκων. Διόφοροι φύλακες άσπλοι ήλθον νά μοί άποκλείσωσι τήν έξοδον, αλλά έγω τούς έββψα κάτω τόν ένα μετά τόν άλλον επί τής άμμου. Αλλά τούτο έγινετο αιτία μεγάλου σκανδάλου. Αι θυρίδες του παλατίου επληρώθησαν θεατῶν. Πανταχούθεν επώναζον νά με συλλάβωσι ζώντα ή νεκρόν; και πριν ή φθάσω εις τό άκρον του άναχώματος εδέχθην τό πυρ δύο σκοπῶν . . .

— Είναι δυνατόν! είπεν ή Σωσάννα ώχριώσα. — και δέν επληγώθητε, μυλόρδε;

— Όχι, κυρία μου, άπεκρίθη εύθύμως ό Λάνσεστερ; τούτο μόνον λείπει από τήν δραματικήν διήγησιν του συμβάντος μου δέν ελαβον τήν ελαχίστην πληγήν διά νά δύναμαι νά κάμω επίδειξιν αούτης . . . μόνον ό πύλος μου εδέχθη τό αρκετά κάλῶ; διευθυνθέν σφαιρίδιον ενός έρυθροχίτωνος.

ή Σωσάννα ήέρθη απότόμως και ήρπασε τόν πύλον του, όστις ήτο τῶ έντι διαπερασμένος υπό σφαιριδίου έν τῶ μέσῳ.

— ή θεέ μου, είπε, διά τί μυλόρδε, διά τί νά εκτεθήτε τόσον εις τόν θάνατον!

— Τό επίλοιπον τής διηγέσεως συνίσταται εις υπερπηδήματα φραγμών. Εκ του λιθοκτίστου άκρου του άναχώματος, επήδησα επί τής όρχεως

του ταλαίπωρου Ρουβή μου, όστις άνεββήθη διά του άντερεισματος τής τάφρου, ως νά είχε τούς άνυχας άγριου αϊλουρου, και ήρχιστε πάραυτα νά καλπάζη δρομαίως . . . Οι φρουροι έλαβον τήν είδησιν πανταχούθεν. Με έτίμησαν páλιν με τρεις ή τέσσαρες έκπυροσκοπήσεις, και τῆ αληθεία δέν δύναμαι νά είπω άλλο ή ότι δέν είχαν δίκαιον . . . Εζάνην ως αούτοχημα κακοῦργος έλθῶν εις τήν έπαυλιν με πολύ κκόν σκοπόν. — Αλλά ή Ρουβήσ μου δέν έστεικε νά φιλονεικήση με αούτους, ετρεχεν . . . ετρεχεν ως ή άνεμίζαλη, κυρία μου. Είχε διατρέξει πλέον τών τριακοσίων μιλλίων τήν πρωταν, και οι βρωθονές του ήτμίζον, και αι πλευραι του ήσθηκνον, και όμως ούδολως έμετρίαζε τόν δρόμον του. Διέβην μετά μαγική; ταχύτητος τούς φύλακας του ίππικού καταταχθέντας; όπως με περικυκλώσωτι; δέν εβλεπον πλέον ένωπίόν μου είμη απόσπασμα συγκείμενον εκ τριών ίππέων έτοιμαζόμενων νά κόψωσι τόν δρόμον μου. Δεξιόθεν ειχον τās κιγκλίδας ενός περιβόλου, οι δε ίππεις ήρχοντο άριστερόθεν. Δι' πρώτην φοράν έν τῆ ζωῆ μου, κυρία μου, εκέντησα τόν Ρουβήν με τούς περυσιστήρας μου. Δι' ενός πηδήματος υπερέβη τās κιγκλίδας και εύρέθη έντός του περιβόλου.

— Πῦρ! επώναζαν, όπισθεν μου — πῦρ κατά του δολοφόνου τής Αούτου Μεγαλειότητος!

— ό θεός νά με συγχωρήση, κυρία μου, ένόμισαν, ότι ήθελσα νά δολοφονήσω τόν γέροντα βασιλέα μας! Οι τρεις ίππεις εκένωσαν τά πυροβόλα των διά μέσου τών κιγκλίδων; ησθάνθην τόν Ρουβήν μου σκιρτήσαντα, αλλά ούτος δέν εστάθη . . . ει μη μόνον εις τόν περιβόλον του Αντιβασιλέως, (Regent's Park) ότε δε πλέον ήμην πέραν πάσης καταδιώξεως, κατεκαθησεν αέφνης επί τής άμμου μιās δενδροστοιχίας. ήθελσα νά τόν άνεγειρώ, αλλά ήτο ήδη νεκρός.

— Οι ίππεις τόν είχαν πληγώσαι! είπεν ή Σωσάννα, φρίττουσα εις τήν ιδέαν ότι θάνατος είχε περάσει τόσον πλησίον του Βρίαντος.

— Τό σφαιρίδιον ενός ίππέως σωματοφύλακος τόν είχε διαπεράσει, κυρία μου, επανέλαβε λυπηρῶς ό Λάνσεστερ. — ό ταλαίπωρος Ρουβήσ . . . Αλλά σας φέρω, εκείνο τό όποϊον ύπῆγα νά ζητήσω, επρόσθεσεν εκβάλλον εκ του θυλακίου του κιβώτιον πλουσίας κεκοσμημένον . . . και διά τούτο χαιρώ, Κυρία μου.

ό Λάνσεστερ είπε τούτο άπλῶς και άνευ εμφάσεως; εκείνη δε εκυψε πάραυτα, ίνα ιδῆ τό πολυτίμιον εκείνο κειμήλιον, διά τό όποϊον ό Λάνσεστερ εκινδύνευσε τήν ζωήν του εις τοιοῦτον βαθμόν. Ούτος δε ήνέψζε τό κιβώτιον μειδιών; περιείχεν άνθος καμηλίας λευκόν μετά κυανῶν φλεβῶν.

ή Σωσάννα έβησε τήν χείρα επί του στήθους τής, και οι οφθαλμοί τής επληρώθησαν δακρύων.

— ή μυλόρδε! μυλόρδε είπε, δι' έμέ πάντα ταῦτα!

— Διά ποίον άλλον λοιπόν, άπεκρίθη ό Λάνσεστερ, του όποιου τό βλέμμα επανεπαύετο επ' αούτης

(1) Η νυν βασίλισσα τής Αγγλίας.

λάμπων υπό ἀγάπης, ἐνῶ αὐτὴ εἶχε τὸ βλέμμα ταπεινωμένον.

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ Λάνσεστερ σὰς ἐστέρησα τοῦ ἄλλου ἀνθρώπου, Σωσάννα, καὶ βίβλια πρέπει νὰ ἐκλαύσατε δι' αὐτό... Πολλὰ εὖρον ὁμοιοζήοντα ἐκεῖ ὧ, ἀλλ' ἤθελον αὐτὸ ἀπαρτίλακτον... καὶ ἤθελα προθύμως δρέψιν αὐτὸ καὶ ἀπὸ τὸ στόμα τηλεβόλιου κυρία μου.

Ἡ Σωσάννα ἤψατο τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῶν χειλέων της.

— Δὲν θέλει ἐξέλθει πλέον ἀπὸ τὰς χεῖράς μου, μολόρδε, εἶπε. Τὸ ἄνθος, διὰ τὸ ὅποιον εἶχον κλαύσει ἢ το λιυκὴ καμηλία ἔχουσα κυκνά; φλέβας, καὶ καθ' ὅλα ὁμοία πρὸς τὴν καμηλίαν τὴν ἐξεληθούσαν ἐκ τῶν βασιλικῶν πυριατῆριων. Ἡ Σωσάννα τὸ ἐφόρει καὶ τοὶ μαρκαμένοι καὶ πρὸ πολλοῦ κατεξηραμένοι ἐντὸ μικροῦ ἐγκολπίου χρυσοῦ.

Τὸ εἶχε δεῖξει ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν Βριάντα· αὐτὸς δὲ εἶπε ἐξ ἀπροσεξίας, εἶτε ἐκ ζηλοτυπίας συνέτριψεν αὐτὸ μετὰ τῶν δακτύλων του, καὶ τὸ μετέβαλεν εἰς κόην.

Τὰ τῆς καρδίας κειμήλια ὅσον δὴ ποτε οὐρανὸν καὶ ἄν ὦν, εἶναι πάντοτε ἀνεκτίμητα. Εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀπολεσθέντος ἀνθρώπου τῆς ἡ Σωσάννα ἔχουσε χιμαρῶνον δακρύων, καὶ ὁ Βριάν μετενόησεν ὡς νὰ εἶχε πράξει μέγα ἔγκλημα. Ἐζήτησεν ἐν Λονδίῳ ἀπὸ κήπου εἰς κήπον, ἀλλ' οὐδὲν εὗρεν ὁμοίον πρὸς τὴν καμηλίαν τοῦ ἐγκολπίου. Ἐνεύθην ἢ ἐξ ἄλλου ἰδέα τοῦ νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὰ πυριατῆρια τοῦ Οὐξιδωρ καὶ τοῦ Κριῦ.

Ἡ Σωσάννα ἔστρεφεν ἐκ τοῦ κόλπου της τὸ χρυσοῦν ἐγκολπίον, καὶ τὸ ἠέρωζε διὰ νὰ ἐμβάλῃ εἰς αὐτὸ τὸ ἄνθος. Ὁ Βριάν ἐκράτησε τὴν χεῖρά της.

— Πῶ! εἶπε μετὰ λύπης, εἰς τὸν τόπον τοῦ ἄλλου;

— Ὁ ἀγαπήσω αὐτὸ ὡς τὸ ἄλλο, μολόρδε,

— Δὲν μοι εἶπατε ὅτι καὶ τὸ ἄλλο ἦτο τεκμήριον;

Ἡ Σωσάννα ἠρυθρίασε καὶ ἔταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Τεκμήριον ἀνδρός! ἔτελείωσεν ὁ Λάνσεστερ κριζώντας.

— Ναί, μολόρδε, ἀνδρὸς, ἀπεκρίθη ἡ Σωσάννα.

Ὁ Βριάν ἀφῆκε τὴν χεῖρά της, ἡ δὲ Σωσάννα ἐκλείσε τὸ ἐγκολπίον της.

— Τεκμήριον ἀνδρός ὠραίου, εὐγενούς καὶ ὑπερηφάνου, ἐπρόσθεσεν ἡ πριγκηπέσσα με μειδιάμα θεῶν.— Ἄνδρὸς τὸν ὅποιον ἠγάπων περιπαθῶς, μολόρδε, ἐξ ὅλης ψυχῆς, καὶ τὸν ὅποιον μόνον ἠγάπησα ἐν τῇ ζωῇ μου.

— Καὶ τίς ἦτο ὁ ἀνὴρ οὗτος, κυρία μου; ἠρώτησεν ὁ Βριάν με δίνοντας συνεστιγμένους.

— Ὑμεῖς, μολόρδε!

Κεφ. I. — Ὁ κοιμώμενος φρουρός.

Ὁ Βριάν δε Λάνσεστερ καὶ ἡ Σωσάννα διετέλουν συνομιλοῦντες οὕτω καὶ λητμονοῦντες τὸν ἐπίλοιπον κόσμον.

Ἡ Σωσάννα δὲν ἐσυλλογίζετο πλέον τὴν μυστικὴν ἐκείνην κατασκοπεύσιν, τὴν ἀδιάκοπον κατασκοπεύσιν ἧτις περιεκύκλου αὐτὴν πανταχόθεν.

Ὁπισθεν τῶν ἡμερωμένων ὑάλων τοῦ σκοτεινοῦ δωματίου ἐν ᾧ εἶδομέν ποτε τὸν τυφλὸν Τυρρέλον διακόπτοντα ἀποτόμως τὴν πρώτην μυστικὴν συνέντευξιν τοῦ Βριάντος μετὰ τῆς πριγκηπέσσης, ἡ κυρία δουκίσσα τῆς Γέρβης περιουλιγμένη εἰς τρόπον ἀναπτυτικώτατον, εἰς τὸν μεταξοσκεπὴ καὶ βραμδακογέμιστον μανδύαν της, καὶ ἔχουσα τοὺς πόδας κεχρωμένους ἐντὸς τῆς μηλωτῆς ἐνός θαλαπρωῦ, ἤκραυτο καὶ ἐθεώρει.

Ἐκ τῆς σκοπιᾶς ταύτης ἡ χήρα δουκίσσα δὲν ἔχασεν οὐδὲ λέξιν ἐκ τῆς βωμαντικῆς διηγήσεως τοῦ Λάνσεστερ.

Τὸ ἀγαθὸν γὰρ τὴν ἐξεκαρδίσθη γελῶσα ἐντὸς τῆς κοικούσας τοῦ μανδύου της εἰς τὴν πλατὴν τοῦ Βριάντος.

Ἀλλὰ καὶ τοὶ εὐχαριστοῦσα τὴν περιέργειάν της καὶ συντέμνουσα διὰ τῆς τέρψεως ταύτης τὰς ὥρας τῆς φρουρήσεώς της, ἤρχιζε νὰ βαρύνεται ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ δωματίου της, καὶ νὰ χασμαῖται εἰς τρόπον νὰ ξεκιλλήτῃ τὴν σιαγόνα της. Σημειώσατε δὲ, ὅτι ὁ ὕπνος ἐπέρχεται ὅταν μάλιστα δὲν θέλει τις αὐτὸν νὰ ἔλθῃ.

Ἡ Κυρία δουκίσσα τῆς Γέρβης; ἐκοιμήθη χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ· ἀποκοιμηθεῖσα δὲ εἶχε τὴν συνείδησιν ἥσυχον.

Καὶ τοῦτο συνέβη κατ' ἴσιν ἐν τῇ στιγμῇ ὁ Βριάν ἐλυπεῖτο διότι συνεμερίζετο μετ' ἄλλου τὰς ἀναμνήσεις τῆς Σωσάννης. Εἰς τρόπον ὥστε ἡ μικρὰ Γαλλίς δὲν ἤκουσε τὴν ὠραίαν ἀπάντησιν τῆς πλαστῆς ἀνεψιᾶς της.

Καὶ μόνον τοῦτο ἔγρασε;

— Πῶς ἐγὼ ἤμην, κυρία μου! ἀνεβόησεν ὁ Βριάν ἐν ἑκστάσει — ἡ ἀνάμνησις ἐκείνη ἧτις διήγειρε τόσον τὴν ζηλοτυπίαν μου ἦτο ὑπὲρ ἐμοῦ!.. Ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν! εἶπεν αἶφνης προσηλῶν ἐπὶ τῆς Σωσάννης βλέμμα ἀμυθολίαι· μόλις ἐφθάσατε εἰς Ἀγγλίαν καὶ ἐγὼ δὲν ὑπῆγα ποτὲ εἰς Γαλλίαν, κυρία μου.

Ἡ Σωσάννα ἐγένετο κάτωχρος καὶ τὸ στόμα της ἠνεώχθη διὰ ν' ἀποκριθῇ ἀλλὰ δὲν ἐπρόφρεν οὐδὲ λέξιν.

— Διὰ νὰ θέλῃ νὰ ἐνθυμηταί τις κανένα, ἐξηκολούθησεν ὁ Βριάν με τὸν ἀφελῆ ἐκείνον τόνον τῆς ἀγάπης, — πρέπει νὰ τὸν εἶδε προσηλῶν... —

— Ἦ μολόρδε, σὰ; ἐγνώριζον! ἐψιθύρουν ἡ Σωσάννα με ἐγνωρίζετε;

Ἡ φωνὴ τῆς Σωσάννης ἐπνίγετο, καὶ ὁμοῦς ἐπρόφρε τὸς τελευταίους τούτους λόγους μετὰ θάρρους, καὶ μετὰ τὸν ἀγέφυρον ἐκείνον τόνον τὸν ὅποιον λαμβάνει ὁ ἀνδρὸς αἰχμαλώτος ἐν πολέμῳ, διὰ νὰ νὰ διατάξῃ τὴν ἐκπυροκρότησιν ἧτις μέλλει νὰ τὸν θανατώσῃ. Ἐπειτα δὲ ἔστρεψε τὸ ἐκπεπληγμένον βλέμμα της ὡς νὰ ἐπερίμενε κατατροπὴν ἀνακόφρευτον.

Ἄκρα πιωπὴ ἠκολούθησεν, ἡ δὲ Σωσάννα κατέπεσεν ἐξηνητημένη ἐπὶ τῆς ἐδρας της.

Ὁ Βριάν με ὀρθωλὸν βλοσυρὸν καὶ μέτωπον κίττωρον τὴν ἐθεώρει ὡς νὰ εἶχεν ἰδεῖν ὄνειρον φρικώδες.

— Τίποτε! εἶπεν, ἡ Σωσάννα, μετὰ τινων στιγμῶν σιωπῆν, — δὲν με δικτάττουσι νὰ σιωπήσω...

Ὁ δὲ Βριάν μετεβλήθη εἰς μάρμαρον.

— Ἦ μολόρδε! μολόρδε! ἀνεβόησεν ἡ νεανὶς στρεφόμενη πρὸς αὐτὸν, — μέλλω νὰ σοὶ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου, χωρὶς νὰ φοβηθῶ ὅτι θὰ ἐπικαλεσθῶ τὸν θάνατον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, ἢ τὴν δυστυχίαν... Δὲν ἠξέουσα τί συμβαίνει μοι εἶπον. — Ἐὰν ἐκαυστηρεύθῃ, ἐκάστη τῶν λέξεων σου ἡλεῖ πέσειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Βριάντος δὲ Λάνσεστερ... καὶ ἐσιώπων, μολόρδε... Ἀπορίπτουσα δὲ τὰς περιγῆμους προτάσεις σας, διότι ἐνόμιζον ἐμαυτὴν ἀναξίαν ὑμῶν, σὰ; ἄφρονον νὰ πιστεύετε... —

— Εἶσατε λοιπὸν ἀναξία ἐμοῦ, Σωσάννα; ἡρώτησε πᾶραυτα ὁ Βριάν με φωνὴν σαφάρν καὶ ἐκ βαθέων προερχομένην. — ἀποκρίθητε, ἀποκρίθητε ταχέως, κυρία μου, πρέπει τὴν στιγμὴν ταύτην νὰ σὰς ζητήσω συγνώμην ἢ νὰ σὰς εἶπω αἰώνιον χαιρεῖ.

Ἡ Σωσάννα ἐξηκολούθησεν ἀναδύσασθαι ἐπὶ ἐν λεπτόν. Ἡ στιγμή αὐτὴ ἦτο κρίσιμος διὰ τὴν τάλαιναν κόρη.

Ἡσθάνετο ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ αὐτῆς ὅτι τὸ μέλλον αὐτῆς, ὁ ἔρως καὶ ἄπασαι αἱ περὶ εὐδαιμονίας ἐλπίδες αὐτῆς, τὰς ὁποίας τισούτων προσφιλῶς ὑπέβαλλεν ἀπὸ τινων ἡμερῶν, ἐκινδύνουσαν ν' ἀπολεσθῶσι διὰ μίαν μόνην λέξιν.

— Ἀποκρίθητέ μοι, εἶπεν ὁ Λάνσεστερ ἐν τῷ κεντρῷ.

— Μολόρδε, ἐπρόφρε πάλιν ἡ ὠραία κόρη, εἶμαι πτωχὴ ὁ δὲ πατὴρ μου ἰθνατώθη διὰ τῆς ἀγχόνης. Εἶτα δὲ ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀνεβόησεν εἰς τὸν δικαστὴν αὐτῆς.

— Δὲν σὰ; ἐννοῶ, κυρία πριγκηπέσσα.

— Δὲν εἶμαι πριγκηπέσσα, μολόρδε... Πρέπει τῶρα νὰ μ' ἀκούσατε... Ἐὰν ἤμην πριγκηπέσσα, ἤθελον ἤδη γείνει συζυγὸς σας· ἐὰν ἤμην ἡγεμονίς, πλουτία καὶ ἰσχυρά, ὅπως με ἐνομίσατε ἴσως ὑμεῖς καὶ πάντες οἱ ἄλλοι, πρὸ πολλοῦ ἢ εὐγένεια καὶ τὰ πλοῦτη μου ἠθελον κατατεθῆ προποδῶν σας.

Ὁ Βριάν τὴν ἐθεώρει μετ' ἀπορίας. Ἡ φωνὴ τῆς Σωσάννης μέχρι τοῦδε περιρροισθεῖσα ἐξαίφνης ἐγένετο ἔντονος καὶ πικρῆς.

— Ἀκούσατε! ἀκούσατε! ἐπανέλαθε σφοδρῶς, ἀλλὰ μὴ με κατηγορήσητε διὰ τὰ δυστυχία αἱ τινες μέλλουν νὰ ἐπιπέσωσι καθ' ἡμῶν... Δὲν εἶμαι ἡγεμονίς, σὰς λέγω· εἶμαι ὄργανον τυφλοῦ μεταξὺ χειρῶν ἰχυροτάτων... Εἶμαι ἡ Σωσάννα, μολόρδε, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰσμαὴλ Σπένσερ τοῦ Ἰουδαίου, τοῦ κρεμασθέντος ἀπέναντι τῶν φυλακῶν τῆς Νέας Πύλης.

Ὁ Βριάν ὠπισθοχώρησε τρεῖς βήματα.

— Τοῦ Ἰσμαὴλ Σπένσερ! ἐψιθύρουν, — τοῦ τοκογλύφου Ἰσμαὴλ!

— Τοῦ Ἰσμαὴλ τοῦ κιδδηλοποιοῦ, μολόρδε, τοῦ Ἰσμαὴλ τοῦ κλέπτον.

Ἡ ἐρώτησις αὐτῆ ἦτο φυσικωτάτη, καὶ ὁμοῦς ἡ Σωσάννα δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκριθῇ εἰς αὐτὴν χωρὶς ν' ἀποκαλύψῃ εἰς αὐτὸν ὄλον τῆς τὸν βίον· ἀλλ' ἐπιπρᾶγματα ἔπρεπε νὰ τὴν ἀποτρέψωσιν ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης!

Περιστέρτερον εἰς τοὺς δακτύλους της, χωρὶς νὰ ἠξέουσα, τὸ ἐγκολπίον, τὸ ὅποιον ἦτο σχήματος ἀρχαίου καὶ ἔφερεν ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου πώματος τὰ ἕλην ἀποξυσμάτων ἀτέχνως ἐκτελεσθέντων ὑπὸ χειρὸς ἀνικάνου. Ὑπὸ δὲ τὰ ζύσματα ταῦτα ἐφαίνοντο εἰσέτι ἕλην τινὰ τῆς προτέρας εἰκόνας, καὶ ὁ Βριάν τὴν πρώτην φοράν, ὅπου εἶδε τὸ ἐγκολπίον τοῦτο ἐστοχάσθη ὅτι ἀνεγνώρισεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ περιγράμμα Ἀγγλικῶν οἰκοσῆμου, καὶ δύο ἀετοῦ· ὑποστηρίζοντας αὐτό.

Τοιαῦτα δὲ ἦσαν καὶ τὰ ὑποστηρίγματα τοῦ οἴκου τῶν Λανσεστέρων.

Ἀλλ' οὐδὲν κοινότερον εἰς τὴν σηματογραφίαν ἢ τὸ νὰ συμπίπτωσι κατὰ τὴν ὁμοιότητα τὰ οἰκόσημα. Ὁ δὲ Βριάν εἰδήμων τῆς σηματογραφίας μέχρι τινὸς βαθμοῦ ὡς καὶ πᾶς τέλγεται, οὐδεμίαν ἔδωκε βαρύτητα, εἰς τὴν τυχαίαν ταύτην ὁμοιότητα. Ἄλλως τε αἱ ἀσήμαντοι αὗται λεπτομέρειαι δὲν εἶχον μείνει εἰς τὴν μνήμην του.

Ἡ ἀμηχανία τῆς Σωσάννης ἦτο τόσον φανερά καὶ τόσον ἐνεργετικὴν ἀμηχανίαν, ὥστε ὁ Βριάν ἤρχισε νὰ συλλαμβάνῃ ὑποψίας, καὶ ἐπὶ τῆς φλογερᾶς καρδίας του διεχύθη πάχος ἔφριξε καὶ ἔπειτα ἐρίγησε, καὶ κατέστη πάλιν ὁ πρῶν Ἀγγλος περιβεβλημένος ἀπάθειαν.

— Κυρία μου, εἶπεν, ἕκαστος ἔχει τὸ μυστικόν του, καὶ οὐδὲν ἔχω δικαίωμα τοῦ νὰ ἐμβατεύσω εἰς τὰ ἰδικά σας... Κατεδέχθητε νὰ εἶπατε ὅτι με ἀγαπᾶτε καὶ τοῦτο εἶναι πολὺ...

— Ἦ Βριάν!.. Βριάν! μὴ μοι ὀμιλήσῃ οὕτω! διέκοψεν ἡ Σωσάννα με φωνὴν θυμολῆν.

— Σὰς ἐπρότεινα ἐρωτήσεις ἀδιακρίτους χωρὶς νὰ ἔχω κανὲν δικαίωμα.

— Μολόρδε, εἶπεν ἡ Σωσάννα ἐγερομένη ὠχρὰ καὶ ὑψηλόφρων, — μὴ με σκόπτῃς πλέον. Δὲν εἶμαι ἀξία τοῦ σκόμματός σας, καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὸ ὑποφέρω... Μέγας κίνδυνος ἐπιτρέμαται εἰς τὰς κεφαλὰς μας.

Ὁ Λάνσεστερ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ κυμοδάλου, καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του διὰ τῶν χειρῶν του.

— Τί νὰ πιστεύσω, ὦ Θεὲ μου! τί νὰ πιστεύσω! ἐψιθύρουν. — Σωσάννα! ἀνεβόησε πάλιν περιπαθῶς, καὶ ἐν ᾧ τὸ αἰμά του συνεσωρεύετο ὄλον εἰς τὰς παρεάς του, — σὲ ἀγαπῶ οὐχ ἥττον... σὲ ἀγαπῶ περισσότερον... Ἦ μὴ με ἀπατάτε διὰ τῆς σιωπῆς σας; εἶπατέ μοι, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἶπατέ μοι, ὅτι εἶσατε... Μὴ μοι λέγετε πλέον περὶ δυστυχίας, καὶ ἐγὼ πέννης εἶμαι. Μὴ μοι λέγετε περὶ τοῦ πατρὸς σας, τί με μέλει διὰ τὸν πατέρα σας!.. Ἰμᾶς, ὑμᾶς μόνον θέλω νὰ γνωρίσω.

Τί εἶσατε; πρὸς τί ὁ ψευδὴς οὗτος τίτλος; Πά-

θαν ἢ πολυτέλεια αὐτῆ· ἢ εἰθε περιβόητην; Τὴν δικαιοσύνην κατοικεῖτε εἰς τὴν μεγαλοπρεπήν παύτην οἰκίαν; Διὰ τί δὲν ἔγερτε ἀνάγκην τῆς βιβαίας μου;

— Ἐπεθύλουν πλὴν νὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω, ὦ Βρίαν, καὶ δι' αὐτῆς τῆς θυσίας τῆς ζωῆς μου, ἐπεθύλουν νὰ γίνω ἰδική σας, καὶ νὰ σὰς γρεσωτῶ τὰ πέντα, εἴτεν ἡ Σωσάννα τῆς ἀπορίας τὴν περιόπιστον ὄψρον ἐλάτρωσεν κατὰ ἐκπέλιον·— ἰλλὰ τί νὰ σὰς εἶπω; ὦ θεέ μου! Πᾶν ἢ, τι δυναμὶα νὰ σοὶ εἶπω, φίλιτατε Βρίαν, εἴαι ὅτι οὐδένα ἀγαπῶ ἐν τῷ κόσμῳ, οὐδένα πλὴν σοῦ, καὶ οὐδένα ἀλλοῦν ἠγάπησα ποτὲ ἐν τῇ ζωῆ μου.

Ὁ Βρίαν ἠσθάετο ἐκυτὸν ὡσπερὶ ἐδιγροτομέτρο πτωχίζομενος ὑπὸ τοῦ διαταγμένου καὶ τοῦ πάλθου του. Τὸ εὐγενές πρόσωπον τῆς Σωσάννης ἐξέπραξεν ὅ, τι δὲν ἔλεγεν ὁ ἀπελάγος λόγος τῆς.

— Κυρία μου, εἶπεν ὁ Βρίαν μὲ φωνὴν βραδείαν καὶ ὀδυνηράν, ὡσπερὶ ἐκάστη λέξεις αὐτῷ πρῶτον μὲν διέφυγες τὴν καρδίαν σου, — δὲν ἀγαπᾷ τίς δις εἰς τὴν ζωὴν σου, ὅσως ἐνὸν σὰς ἠγάπησας, καὶ ποτὲ δὲν θέλω δώσει εἰς ἀλλοτρίαν γυναικᾶ τὴν καρδίαν μου, ὅπως τὴν παρείδωκα εἰς σέ! . . . Νὰ σὲ θωρήσω ἐποῦλον ἦθελον εἶναι τὸ μέγιστον βίβανον, τὸ ὁποῖον δύναμαι νὰ ὑποφέρω εἰς τὸν κόσμον τοῦτον. . . Ἰδοῦσθα καὶ σὲ ἠρώτησα, ἐνὸν ἀλλοῦς τῆς ἠθελῶ σὲ ἀποκορύσει μετὰ περιπρονοήσεως. . .

— Ἢ Θεέ μου! Θεέ μου! ἔψιθύρῃσεν ἡ νεάνη, αἰσθανομένη ἐκυτὴν λατρευτοῦσάν.

Ὁ Ἀνώστειρος τὴν ἐλυπηθῆ καὶ ὄμως ἐξηκολούθησε.

— Ἐνὸν ἠδύνασο διὰ μιᾶς μένης λέξσεως. . .

— Ἀλλὰ τὴν λέξιν ταύτην ἀγνοῶ, ὦ Βρίαν! διέκοψεν ἡ Σωσάννα, τῆς ὁποίας αἱ μετὰ δόξαν ὀφθαλμοὶ ἐπληρώθησαν θρημῶν διαφύων. Μὴ με καταδικάζεις ὡςτὼ σὲ παρακαλῶ ἐν ὀνόματι τῆς μητρὸς σου! . . . Δοῦτι εἴγεις μὴτέρα βέβαια! . . . Ἐάν ἐπέσπευξα νὰ με δομαζώσῃ δι' ἠνώματό; τὸ ὅποῖον δὲν μοι ἀνῆκε, καὶ ἐάν ὑπέσπευξα εἰς σύμβουαν, τῆς ὁποίας ἡ σφραγὶς μοὶ εἶναι ἀκόμη ἀγνώστο;; ἔκαμα τοῦτο διὰ νὰ ζήσω. . . Ναι, ἠθέλησα νὰ ζήσω, ὦ Βρίαν, ἐγὼ, ἢν ἐπρόβλεπον ὁ Σταννῶς εἰς τὸ γένος τοῦ τσῶου, ἠθέλησα νὰ ζήσω, ὦ Βρίαν, διὰ σὲ μόνον!

Ὁ Βρίαν δὲν ἐνόησε πλῆθον, ἀλλ' ἡ φωνὴ ἔκλειπεν, τὰ δάκρυα ἔκεινα εισέδουν εἰς τὴν ψυχὴν του, καὶ σπᾶδὸν κατέπεσον αὐτόν.

— Ἄκουσον, εἶπεν ἡ Σωσάννα, τῆς ὁποίας τὸ κρόθυρον ὄμμα ἠκτινοῦσθαι αἰφνιδίον ἐμπνευστῖν. — Δὲν εἶμαι ἀναξίτη σου.

— Τὴν ἀλήθειαν λέγεις; ἀνεβόησεν αὐτός, προχολῶν ἐν ἔντομα πρὸς αὐτήν.

Ἡ τάλαντα κόπῃ ἐνόμισεν, ὅτι γυβε τὸ ἀπαυτοῦμενον φάλαρον, ἀλλὰ ἡ νέα αὐτῆ ἐρώτησις ἐπαυήγαγεν ὅτλην τὴν κατήφειάν τῆς.

— Διφραδίστε ἀκόμη; εἶπε στενάζουσα μετ' ἀθυμίας. Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ εὐρω τὴν λέξιν, ἦτις ἠθέλω σὰς κάκει νὰ με πιστεύσῃς, μιλόροδε.

Αἱ παράδοξοι αὐτῆ ἀπορίας ἐστρεφίμεναι σφμασίαι ἐπέγυν τὴν δουπιστῆν τοῦ Βρίαντος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐπεθύμει τόσον σφοδρῶς νὰ ἀπαλλάχῃ, ἀλλὰ ὑποκλῶς δύναται νὰ μαρτυρῇ τίς θέσιν τοῦ αὐτῆ, ὅποια ἦτο ἡ τῆς Σωσάννης ἐκτυγῶς ὄμως ὁ νέος καὶ βουαλέος ἔβωσ αὐτοῦ ἦτο σφοδρότερος ἢ ὡστε ν' ἀφήσῃ αὐτόν νὰ ἐμμένῃ σταθερῶς εἰς τὴν τῆς αὐτηγόητος ἀπέφρασιν του! καὶ περιπτῶ δέκα λεπτά μετὰ τοῦ ταχυταίου λόγου τῆς Σωσάννης ὁ Βρίαν δὲ Ἀνώστειρος ἐκλήθητο πάλσι οὐαὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἀνακλινητόρος. Ἀλλὰ τὸ ἠέφρωλον μέτωπον τοῦ ἐξέπρηκαίου (ἐξήλλου) δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀναλάθει τὴν ἐσφρασιν τῆς γαλληναϊκῆς εὐδαμονίας, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ Κυρία Δουέσσα τῆς Γέβρις εἶχεν ἀποδάσει αὐτῷ τὸν τίτλον τσουδαδόλοου (βαψυδοῦ), καὶ τοι δὲν ἐφαίνοντο πλῆθον αἱ ἀπαισιαι βυτίδες, αἵτινες εἶχον ἐμπροσθεν τὸσον τῆλσον εἰς τὴν Σωσάνναν, ἦτις ἦν ὑπὸ τὰ ὡατά ὀκράκ τῆς ἐξέφραξεν ἐλαφρῶν μειδιῶσα. Ναι, δοῦτι ἡ Σωσάννα εἴγεν εὐγενὴ τὴν διὰ τὸν Βρίαντα ἀπαυτομένην, λέξιν— τὸ φιλῆτρον. Ἐἴγεν εἶπει— Τὸ ζωηρῶν ἡμῶς δὲν εἶναι ἀλλο ἢ τὸ πατριῶ μου ἡ καταβίβη καὶ ἡ ἀπόστασις τῆς θυμαρῶς ἐνὸς Ιουδαίου ἀπὸ ἐξῆ εὐγενῆ.

Ὁ δὲ Βρίαν κατὰ τὴν αἰωνίαν συνθηκὴν τῶν ἐπαρτῶν εἶγε μετὰ δὴ ἀπὸ τὸ ἐν ἄκρον εἰς τὸ ἔστρον. Δὲν εἴχεται πλῆθον ἐξηγήσεις, ἀλλὰ μάλλον τὰς ἀπικρούς, διότι τῷ ἐκέρπειον οἴκτον. Μοχλῆς τοῦ λοιποῦ νὰ διορῆ μυστηρίων τι ὑποκαρημαζόμενον εἰς τὴν ἀφάθειαν τῆς Σωσάννης, καὶ εἴχεται νὰ ἐμῆκατῶσῃ εἰς αὐτὸ.

— Ἐμαθον πολλὰ πρόγμματα ἀφοῦ ὄρου μὲ ἀγαπᾶτε, ὦ Βρίαν, ἐπαυλάθειν ἡ ὡατα κόρη, τῆς ὁποίας ὁ ὄρθαλμοὶ ἦτο εἰσέτι ὑγρὸς, ἀλλὰ δὲν ἠξέυρω ἀκόμη νὰ ἀποκηθῶ εἰς ὄσας τὰς ἐρωτήσεις, οὐδὲ νὰ ἐνοήσωμαι ὄσας τὰς ἀμπεβόλιας μιλόροδε. . .

— Μὴ θυμῆτε πλῆθον οὔτος, Κυρία μου! ἀνεβόησεν ὁ Ἀνώστειρος Ἀντημῆταρ τὸ ὅτι συνλαθεῖν ὑποψίγας! . . . Ὁ ἀβησπορος εἶναι ἀθεηῆς, καὶ κλῖναι εἰς τὸ κακόν, ὡς βίβητα. Οἱ θεοφῶντες ἐκυτοῦς ἀνωτέρους τῶν ἀνοήτων προλήψαν τοῦ ὄλλου, καὶ οἱ ἀναζυνεῦμενοι ὡς ἔγροντες εὐγενῆ καρδίαν, καὶ τὸ λαγικὸν καθρόν πάσης ἀνθρωπίνης αὐτιδανόστητος εἶναι κομπροβήγμενε καὶ πεπυστωμένοι. . . Καὶ εἰς τὴν πρώτην σύγκρουσιν πίπτουσιν. Ἐπρεπε νὰ πέσω εἰς τοῦ; πῶδας σας ὅτε μοὶ εἶπατε δὲν εἶμαι ἠγμῶντε. Ἐγρεῶστρον νὰ σὰς εὐλογοῦσάσω γυναικείως, δοῦτι μοὶ εἰδείκατε ἐμπροστούνην μετὰ τοῦ ἐερωτῆς σας, καὶ διὰ νὰ μοὶ ἀποκηθῆτε, περιεφρονησας τὸν κίνδυνον— κινδύνων, ὡς λέγεται, προμπερῶν, καὶ τὸν ὁποῖον ἐσχυρὰ τίς χεῖρ κατὰ ἀπαιλητικῶς ὑπεράνω τῆς κερφαλῆς σου. Ὁ κινδύνος οὔτος εἶτα ἰδανικῶς εἶτε πραγματικῶς σὰς εἴεπνες πρόμην. . . Τρόμον διὰ σέ, διὰ σέ, ὦ Βρίαν! διέκοψεν ἡ Σωσάννα.

Ὁ δὲ Ἀνώστειρος λαβόμενος τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐσφραγεν αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του.